

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΑΔ. 47—48.

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1866.

ΛΟΓΟΘΥΣΙΑ

Ἐπὶ τοῦ λήγοντος ἔτους καὶ διαγραφῆς
τῆς πορείας ἡμῶν κατὰ τὸ προσεχές.

Σήμερον λήγει τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τῆς
ἐκδόσεως τῆς "Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης."

Ἐν τῷ ἐνιαυσίῳ τούτῳ διαστήματι
πολλὰ ἐκοπιάσαμεν καὶ πολλὰ ἐδαπα-
νήσαμεν ἵνα εὐχαριστήσωμεν τοὺς κυρίους
συνδρομητὰς ἡμῶν. Ἐὰν κατωρθώσαμεν
τοῦτο ἢ ὄχι εἰς αὐτοὺς ἀπόκειται ν' ἀπο-
φασίσωσι τὸ ἔργον εἶναι εἰς τὰς χεῖράς
των, ἃς ῥίψωσιν ἐν βλέμμα ἀπὸ τοῦ
πρώτου μέχρι τοῦ φυλλαδίου τούτου ἵνα
ἐκφέρωσι γνώμην· ἡμεῖς δ' ἐνταῦθα κα-
θῆκον ἔχομεν μόνον νὰ διαγράψωμεν συν-
τόμως τὴν ἐν τῷ μέλλοντι πορείαν τοῦ
συγγράμματος τούτου, καὶ τὰς μεταβολὰς
ὅσας ἢ πείρα τοῦ παρελθόντος ἐδίδαξεν
ἡμᾶς ὡς ἀναπορεύκτους νὰ φέρωμεν πρὸς
ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ καὶ πρὸς ΠΑΓΙΩΣΙΝ αὐτοῦ.

Καὶ πρὸς βελτίωσιν μὲν αὐτοῦ ἀπερα-
σίσθη ἵνα εἰς τὸ ἐξῆς ἐν ἐκάστῳ φυλλα-
δίῳ δημοσιεύονται 4—5 ἄρθρα τοιαύτης
τινὸς ὕλης.

α. Ἱστορικὰ περίεργα καὶ δραματικὰ
γεγονότα.

β. Τὰ τερπνότερα καὶ μᾶλλον ἔκτακτα
φαινόμενα τῆς φυσικῆς ἱστορίας, τῆς γεω-
λογίας, τῆς χημείας (μάλιστα τῆς ζωικῆς)
καὶ τῆς ἀστρονομίας, ἀνευ στόμφου καὶ
ἐπιδείξεως· ἀλλὰ σαφῶς καὶ καταληπτῶς
εἰς πάντας καὶ μετ' εἰκόνων ὑποβοηθούν-
των τὴν κατάληψιν τοῦ κειμένου.

γ. Τὰς περιεργότερας ἀνακαλύψεις καὶ
ἐφευρέσεις, μετὰ εἰκόνων καὶ σχημάτων.

δ. Περιηγήσεις καὶ περιγραφὰς τόπων,
ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν μᾶλλον ἀγνώστων
καὶ ἀπομεμαρτυρημένων ἀπ' ἡμῶν λαῶν
μετὰ εἰκόνων.

ε. Περιλήψεις ἀρκετὰ ἐκτενεῖς τῶν ἐκ-
δομένων ἐν τῇ Εὐρώπῃ νεωτέρων ὀνο-
μαστῶν μυθιστοριῶν, μάλιστα τῶν δια-
πρεπόντων κωμωδιῶν, ὡς καὶ ἄλλων τερ-
πνῶν ἢ περιέργων βιβλίων.

ς. Στατιστικὴν τῆς στρατιωτικῆς κα-
ταστάσεως ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ τοῦ διορ-
γανισμοῦ αὐτῶν, πρὸς χάριν ἰδίως τῶν
πολλῶν στρατιωτικῶν συνδρομητῶν τοῦ
περιοδικοῦ τούτου.

ζ. Βιογραφίας τῶν μεγάλων πολιτι-
κῶν, στρατιωτικῶν καὶ φιλολόγων ἀνδρῶν,
μετὰ εἰκόνων.

η. Διηγήματα καὶ μυθιστορήματα ὀ-
νομαστά.

θ. Ποιήσεις πρωτοτύπου, καὶ μετα-
φράσεις πεζὰς καὶ ἐμμέτρους ποιήσεων
μεγάλων ποιητῶν.

ι. Τὰ περίεργα νέα τῆς κοινωνίας μας
καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου εὐτραπέλως πῶς
ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἄττικὰ Πάρεργα.

ια. Σκέψεις καὶ ῥήσεις μεγάλων ποιη-
τῶν καὶ πεζογράφων ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν
Ποικίλη Στοά.

ιβ. Διάφορα τερπνὰ ἀνέκδοτα καὶ εὐ-
φυᾶ λογοπαίγνια.

ιγ. Αἰνίγματα καὶ γρίφους εὐφυεῖς,
ἐξεργασμένους ὑπὸ τινος τῶν δοκιμοτέ-
ρων παρ' ἡμῖν ξυλογράφων, ὡς καὶ εἶδος
τι νέον γρίφων ἢ αἰνιγμάτων συνισταμέ-
νων εἰς τὴν πλοκὴν τῶν λέξεων, καὶ δια-
φόρων σχημάτων, ἅτινα εὐφυῶς ἀλλήλοις
ἐφαρμαζόμενα, ἀλλὰ μετὰ κόπου πολλοῦ
καὶ ὄχι σπανίως εἰς μάτην, ἀποτελοῦσιν
ῥαϊόν τι κανονικὸν σχῆμα.

Καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ ἐγείρη
τὴν περιέργειαν καὶ νὰ τέρψη τὸν ἀνα-
γνώστην. Ἐν ἐκάστῳ δὲ φυλλαδίῳ θὰ
ὑπάρχη πάντοτε ἐν διήγημα καὶ ἐν μυ-
θιστόρημα, δύο ἢ τρία ἄρθρα ἐκ τῶν
ἀνωτέρω, Ποικίλη στοά καὶ Ἄττικὰ πάς

ρεργα, ανέκδοτα τινα, εν αίνιγμα, εις γρίφος και εν τών έτερον προβλημάτων.

Πρός τὸ παρὸν τὸ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ δημοσιεύμενον μυθιστόρημα *Τὸ φρούριον τοῦ Καρβόου* εἶναι τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων τοῦ περιφήμου Ἀγγλοῦ μυθιστοριογράφου I. Φ. Σμιθ, ὅπερ μετεφράσθη εἰς ὄλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας και συνεχίησεν ὄλας τὰς εὐαισθητοῦς καρδίας, ἀποσπάσαν δάκρυα συμπαθείας ζωηρᾶς και ἀμέτρου τρόμου συγχρόνως. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ὑπὸ τὴν δραματικὴν και ῥωμαντικὴν ἐποψίν εἶναι και αὐτοῦ τοῦ Μοντεχρίστου ἀνώτερον.

Διήγημα δὲ πρὸς τὸ παρὸν ἔχομεν τὸ παθητικώτατον ὁ *Υἱὸς τοῦ Δημίου* τοῦ Henri Conscience.

Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον παρελάβομεν συνεργάτας νέους εὐπαιδευτοὺς και πεπειραμένους ἐπὶ τὰ τοῦ περιοδικοῦ τύπου, ὧν ἡ σύμπραξις ἐλπίζομεν ὅτι θέλει δικαιώσει ἡμᾶς, και εὐχαριστήσῃ πληρέστατα τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν.

Τὸ παράρτημα μένει τὸ ἴδιον: τὸ ὠραιότατον μυθιστόρημα ὁ *Κόμης Μοντεχρίστος* τοῦ Ἀλ. Δουμά, τὸ ὁποῖον ἐλπίζομεν νὰ τελειώσῃ μετὰ 6—7 μῆνας, ὅτε θέλομεν ἀρχίσει νεώτατόν τι μυθιστόρημα μεγάλης φιλολογικῆς ἀξίας και λίαν περιεργὸν ἕνεκα τῶν δρόντων ἐν αὐτῷ προσώπων· ἃς μᾶς συγχωρήσῃ δὲ οἱ κύριοι συνδρομηταί, μάλιστα αἱ περιεργοὶ συνδρομητρίαί μας νὰ μὴ τὸ ὀνομάσωμεν ἀπὸ σήμερον.

Και ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὴν ΒΡΑΤΙΩΣΙΝ τοῦ συγγράμματος τούτου, ὡς πρὸς τὴν ΠΑΓΙΩΣΙΝ δὲ αὐτοῦ ἡ πείρα τοῦ παρελθόντος μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι πρέπει νὰ ὀρισθῇ ὡς ἐξῆς ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς και νὰ ἴναι προκλήρωτα.

Ἐν Ἑλλάδι Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη ·· δρ. 6
" " Ἑθν. Β. μετὰ παραρτ. » 12
Ἐν τῷ ἔξωτ. Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ φράγκ. 8
" " Ἑθν. Β. μετὰ παραρ. φργ. 16

Τοῦτο δὲ εἶναι δικαιοτάτον, νομίζομεν, και οὐδένα τῶν κυρίων συνδρομητῶν θέλει δυσχερεστήσῃ ἀν ἀναλογισθῇ ὅτι λαμβάνει 96 τυπογραφικὰ φύλλα κατ' ἔτος; τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν συνήθη τιμὴν (25—30 λεπτά τὸ τυπογραφ. φύλλον) ἔπρεπε νὰ τιμῶνται 24—30 δραχμῶν· ἐὰν δὲ ἀναλογισθῇ και τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὰς

εἰκόνας; τὰ σχήματα και τοὺς γρίφους δαπάνην, θέλει πεισθῇ ὅτι εἶναι ὑπὲρ τὸ θεῖον εὐθηνόν·

Πάντες λοιπὸν οἱ κύριοι συνδρομηταί ἡμῶν ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξακολουθήσωσι και τὸ ἐρχόμενον ἔτος νὰ λαμβάνωσι τὸ περιοδικὸν τοῦτο παρακαλοῦνται, οἱ μὲν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις νὰ γράψωσι πρὸς ἡμᾶς πέμποντες συγχρόνως και τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐντὸς τῆς ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῆς τῶν διότι ἐθεωρήσαμεν καλὸν ἵνα τοῦ λοιποῦ συνεννοούμεθα μετ' αὐτῶν ἀπ' εὐθείας· οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ νὰ πέμψωσι πρὸς τινὰ ἐνταῦθα φίλον τῶν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἢ διὰ ἄλλου γνωστοῦ εἰς αὐτοὺς μέσου.

Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ πρῶτοι ἡμῶν συνδρομηταί, οἵτινες ὑπεστήριξαν τὸ ἔργον τοῦτο ἐν τῇ γεννήσει και νηπιότητι αὐτοῦ δὲν θέλουσι τὸ ἐγκαταλείπει ἤδη ἐνδυναμούμενον και ὑποσχόμενον ν' ἀποδώσῃ αὐτοῖς τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης του.

A. Βαμπάς.

ΕΝ ΑΛΥΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΒΕΙΣΘΑΙΟΝ

Ἰ πὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΙΛΤΑ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια και τέλος).

Ἐφοβεῖτο μὴ ὁ δ' Ἐὸν ἤθελε τὸν φωνεῖσει, και τῆς δειλίας ταύτης ὠφεληθεῖς ὁ ἱππότης ἠνάγκασε τὸν Βεργύον νὰ υπογράψῃ ἔγγραφο, διὰ τοῦ ὁποῖου ὑπέσχετο νὰ καθάρισθῃ ἑαυτὸν ἐντὸς 14 ἡμερῶν τῆς ὑποψίας ὅτι εἶναι κατάσκοπος ἢ τυχοδιώκτης, εἰ δὲ μὴ εἶχε πᾶς τις τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ ἄτιμον. Και ὁμοῦς οὐδέποτε διεσκέδασε τὴν ὑποψίαν ταύτην. Ὁ δ' Ἐὸν ἔστειλεν ἀντίγραφον αὐτοῦ τοῦ ἔγγραφου εἰς τὸν Γουερχὺ μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν. « Ἡμέμω εἰς τὴν Ἰππότην ἐξοχότητα ἀντίγραφον τῆς ἐπι-

στολῆς, τὴν ὁποῖαν μοι ἔγραψεν ὁ κύριος δὲ Βεργύ. Θὰ τῷ ἴναι δύσκολον νὰ κάμῃ ὅ,τι ὑπόσχεται. Μὲ ὑμᾶς, κύριε κόμη, θὰ λογαριασθῶ ἀργότερον. δ' Ἐὸν. »

Ἐδῶ τελειώνει πρὸς τὸ παρὸν ἡ παραδοξὸς αὐτὴ σκηνή, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ και ἡ συνάφεια οὐδέποτε ἤλθεν εἰς φῶς. Ὅ,τι ὁμοῦς συνέβη μετὰ ταῦτα, εἶναι πολὺ παραδοξότερον. Ὁ κύριος Γουερχὺ ἀνήγγειλε τὸ γεγονός εἰς Παρισίους και δὲν ἔκρυψεν, ὅτι ἐφοβεῖτο τὰ πάντα ἀπὸ τὸν ἐμπαθῆ χαρακτήρα τοῦ δ' Ἐὸν, πρὸς τοῦτοῖς ὅτι ὠρίσθη ὁ υἱὸς του, ὁ νέος κόμης Γουερχὺ, νὰ διεπεράσῃ διὰ τοῦ ξίφους του τὸν ἱππότην, ὅπου και ἂν τὸν εὔρη, και ὅτι διὰ τοῦτο ἤθελεν εἰσθῆ καλὸν, πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς δυστυχίματος, ν' ἀνακληθῇ ὁ ἱππότης δ' Ἐὸν ἐκ Λονδίνου.

Ἐκτοτε ἀρχίζουν νέα και ἔτι μεγαλειότερα μυστήρια νὰ ἐκτείνουσι τὸ κάλυμμα των. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἀνεκάλεσε τὸν ἱππότην, ταῦτοχρόνως ὁμοῦς τῷ ἀπέστειλεν 12000 λίρας « ἵνα δύναται νὰ ζῇ ἀξιοπρεπῶς ἐν Λονδίῳ. » Ὁ δ' Ἐὸν ἔμεινεν.

Αἴφνης ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται εἰς ὄλας τὰς συναναστροφάς, τὰς λέσχας και εἰς τινὰς ἐφημερίδας, ὡς τὸν « Daily Advertiser » φῆμαι, αἱ ὁποῖαι μετέβαλλον τὸν ἱππότην δ' Ἐὸν εἰς γυναικα· διηγοῦντο ὡς γεγονός, ὅτι ὁ δ' Ἐὸν εἶναι γυνή, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἠπάτησεν ὄλον τὸν κόσμον, ὅτι ἐξεστράτευσεν ὡς Δραγῶν, ὅτι ἐπληρώθη κατὰ τὴν μάχην τοῦ Μίνδεν, ὅτε ἀνεκαλύφθη τὸ γένος του, και μόνον διὰ πολλῶν παρακλήσεων και μεγάλης ἐπιβόρῃς ἔλαβε πάλιν τὴν ἀδελφίαν νὰ φέρῃ ἀνδρικά ἐνδύματα. Ὡς ἀπόδειξιν τούτων ἀνέφερον τὴν γυναικειαν φυσιογνωμίαν, τὸ στρογγύλον και ἀπαλὸν τοῦ σώματος τῆς Ἀμαζόνος, τὴν ἔλλειψιν γενείου και τὴν λεπτήν και μελωδικὴν φωνήν. Ἡ τελευταία ἦτο ἡ μεγαλειότερα ἀπόδειξις, διότι ὁ ἱππότης εἶχε φωνὴν λεπτοτάτην και μόνον ὅτε ἦτο ὠργισμένος ἐγένετο ὀλίγον βαθυτέρα. Τίς ἐγέννησεν αὐτὰς τὰς φήμας, πῶς διεδόθησαν, εἶναι δύσκολον ν' ἀποδειχθῇ· περὶ τοῦ ὅτι ἐξῆλθον ἐκ τῆς γαλλικῆς πρεσβείας οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον ἦτο ἡ ἄκρα σιωπὴ τοῦ ἱππότη. Ἐνῶ ἔδύνατο διὰ μιᾶς ὁμολογίας του νὰ δια-

σκεδάσῃ αὐτὰς τὰς φήμας, ὄχι μόνον εἰσιώπα, ἀλλὰ προσέτι εἰς τὰς συνδιαλέξεις του ἐφαίνετο κρύπτων τὸ γένος του. Ἡ παραδειγματικὴ παραφροσύνη τῶν Ἀγγλων κατεδείχθη και εἰς τὴν περιπτῶσιν ταύτην. Ἐβάλαν μεγάλα στοιχίματα περὶ τοῦ γένους τοῦ ἱππότη και ἐζήτουν νὰ τὸν πλησιάσουν, και μετ' οὐ πολὺ, ἐθεωρεῖτο ὡς γεγονός, ὅτι ὁ δ' Ἐὸν ἦτο γυνή.

Πᾶσα ὁμοῦς ἀμφιβολία ἔπαυσεν, ὅτε ἐσπέραν τινὰ εἰσῆλθεν ὁ ἱππότης εἰς τὸ θεατρικὸν τοῦ θεάτρου γυναικειᾶ ἐνδεδυμένος. Ἡ ἐντύπωσις ἦτο μεγάλη. Φαντασθῆτε, εἰς διπλωμάτης, στρατιώτης, μονομάχος, διδάκτωρ ἀμφοτέρων τῶν δικαίων, ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, χορτοπακίτης, ἐργαζὸς τοῦ καπνοῦ νὰ παρουσιασθῇ αἴρνης ἐνώπιον τοῦ σκανδαλοποιοῦ κοινοῦ ὡς γυνή. Ἡ ἀπάτη εἶχε διαρκέσει περισσότερον τῶν 30 ἐτῶν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἔλαβεν ἡ ἱππότην δύο προτάσεις γάμου ὑπὸ ὠρίμων διὰ τὸ φρενοκομεῖον λόρδων.

Ἡ διαταγὴ τοῦ νὰ φέρῃ γυναικειᾶ ἐνδύματα εἶχε δοθῆ εἰς τὸν ἱππότην ὑπὸ τῆς αὐλῆς τῆς Γαλλίας. Διὰ τίναν αἰτίαν; Διατί ἐξετέλεσεν ὁ δ' Ἐὸν τὴν διαταγὴν μετὰ τοσαύτης προθυμίας και ὑπακοῆς; Ἡ γνώμη ἐκείνων, ὅσοι δὲν τὸν ἐθεώρουν ὡς γυναικα ἀλλ' ὡς ἀνδρα, ἦτο « ὅτι διατάχθη ὁ ἱππότης νὰ φέρῃ τὴν ἐνδυμασίαν γένους, εἰς τὸ ὁποῖον συγχωρεῖ τις τὰ πάντα, διότι ἐφοβοῦντο μονομαχίαν μετὰ τὸν Γουερχὺν ἢ μετὰ τὸν υἱὸν του. » Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἡ κυβέρνησις ἄλλα μέσα ὀλιγώτερον παράδοξα; Ἤθελε δεχθῆ ὁ ἐμπαθὴς δ' Ἐὸν ἀνευ ἀντιβῆρῆσεως ἐν τόσον σκανδαλώδες προσωπεῖον μόνον και μόνον ἵνα ἀποφύγῃ μονομαχίαν; Διατί ὑπήκουσε προθύμως και ὑπέτρεφε μάλιστα τὰς ἀμφιβολίας; Ἡ συκοφαντία και τὸ ὄργανον αὐτῆς, ἡ Chronique scandaleuse, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνεύρη ταχέως εὐλογον αἰτίαν τῆς μεταμορφώσεως τοῦ ἱππότη.

— Δὲν γνωρίζετε ἀκόμη, ἠρώτα εἰς ἕτερον τινὰ, διατί πρέπει νὰ φορῇ γυναικειᾶ ἐνδύματα ὁ δ' Ἐὸν;

— Ὄχι, πόθεν τὸ γνωρίζετε ἡμεῖς;

— Μπα! Μυστήριον πασίγνωστον! Ἡ σύζυγος Γεωργίου τοῦ τρίτου Σοφία Καρλότα ἠσθάνετο ζῶηράν κλίσειν πρὸς τὸν ἱπ-

πότην. Ο βασιλεύς μίαν ημέραν απρόσο-
 χήτως διέκοψε μίαν συνέντευξιν, και ο ε-
 διαίτερος εκτρός της βασιλείας, όπως
 ούση την τιμήν της, ωμαλόγησεν ότι ο
 δ' Εδν ήτο γυνή. Ο Γεώργιος Γ' εζήτησε
 πληροφορίας παρά του Λουδοβίκου ΙΕ', και
 ούτος, ίνα καλύψη την ατιμίαν του βα-
 σιλικού φίλου του, επεκύρωσε την όμολο-
 γίαν του εκτρός. Οπως δε ήχη πλήρες κύ-
 ρος ή όμολογία του βασιλέως Λουδοβίκου,
 ήναγκαόθη ή Ιππότης να φέρη εις τή εξής
 γυναικεία ενδύματα.

Τό άτοπον τών γνωμιών τούτων είναι
 πασιφανές. Λουδοβίκος ο ΙΕ' υπερχαριστής
 της τιμής της Αγγλικής αύλής! Εκτός
 τούτου ή άρετή της βασιλείας Σοφίας
 Καρλότης υπήρχε πάντοτε εκτός πάσης
 άμφισβόλιας.

Τά πολιτικά συμβεβηκότα έκαμον τα-
 χέως να λήσμονθη ή Ιππότης δ' Εδν. Μό-
 λης δε μετά τόν θάνατον Λουδοβίκου ΙΕ'
 τόν ένθυμίσθησαν. Άλλως τε δε ήθελεν ά-
 ναγκάσει ποτέ ο Λουδοβίκος ΙΕ', ός εις έμί-
 σει μεγάλως του είδους τούτου τά σκάν-
 δάλα και μυστήρια, τόν Ιππότην να πα-
 ρουσιάζεται έτι ως γυνή;

Ούδεις τό έπίστευσεν άλλ' ήπατήθησαν
 πάντες.

Κατ' εκείνον τόν καιρόν μετέβη εις
 Λονδίον εις τών έπιφοβοτέρων και εύφρε-
 στέρων άνδρών της έποχής του, ο Βωμαρ-
 σέ, ίνα διαπραγματευθη μετά του δ' Εδν
 κατά παραγγελίαν του βασιλέως. Ο Ιπ-
 πότης είχεν εις την κατοχήν του έγγραφα
 μέγιστης σπουδαιότητας, τών όποιων εί-
 χεν ανάγκην ο Λουδοβίκος.

Ο Βωμαρσέ ήρχισε τάς διαπραγματεύ-
 σεις μετά του δ' Εδν. Είναι δε παράδοξον
 πως άνήρ πονήρδς ως ο Βωμαρσέ ήδυνήθη
 να άπατηθη υπό του δ' Εδν. διότι φαίνε-
 ται, ότι τρώντι τόν ένόμιζε γυναίκα, και
 ένόμιζε, ότι εκέρδισε την άγάπην της. Πι-
 στευόν είναι, ότι ο δ' Εδν, γνωρίζων την
 κούφότητα του Βωμαρσέ, έπροσποιείτο
 έρωτα προς αύτόν, ίνα λάβη περισσότερα
 χρήματα δια τά εν τή κατοχή αύτου
 έγγραφα. Άλλ' όμοϋ με τά χρήματα ταύ-
 τα ενεχείρισεν ο Βωμαρσέ εις τόν Ιππό-
 την την διαταγήν του βασιλέως να μη
 αποβάλλη ούδέποτε πλέον τά γυναικεία
 ενδύματα, και να όμολογή δημόσια, ότι
 ήτο γυνή.

από ήτα εις άλλαν μυστηριώδες. Αφού
 και ο Λουδοβίκος Ιε' εζέδισε τινάστας
 διαταγάς, βεβαίως υπήρχον άλλω ιδιαι-
 τεροι προς τούτο λόγοι, και ο πέπλος ο
 καλύπτων τό μυστήριον τούτο έγινετο
 πάντοτε πυκνότερος. Ο Βωμαρσέ επανήλ-
 θεν εις Παρισίους φέρων μεθ' έαυτού τό
 ειδηροδν κιβώτιον τό περιέχον τά έγγραφα.
 Τί έκάλυπτετο υπό τά έγγραφα ταύτα; Είς
 ποίαν σχέσιν προς την αύλήν της Γαλ-
 λίας ήτο τό πρόσωπον τούτο, τό όποιον
 ήτο κάτοχον τοιούτων μυστηρίων, του
 όποιου τό σώμα έκάλυπτον ήδη τά μα-
 κρά φορέματα του γυναικείου ενδύματος
 συνεκεία διαταγής, ή όποία τό εξέθετεν εις
 τάς όχληρότητας άκαιρου περιεργείας και
 την χλευήν άναιδών έμπαικτών πάσης
 τάξεως! Πάσα υπόθεσις περι αύτου δεν
 έπαληθεύετο.

Νέα έκπληξις! Ο Ιππότης έλαβε τό
 έτος 1777 την άδειαν να έλθη εις Γαλ-
 λίαν και παρουσιάσθη εις την αύλήν με
 γυναικεία ενδύματα. Παρουσιάσθη, ως ά-
 νωτέρω είπομεν, τή 19 Αύγουστου έν
 Βερσαλλίαις.

Αφού ο βασιλεύς ώδήγησε την κυρίαν
 εις τό δωμάτιόν του, έσχεν εκεί βραχείαν
 μετ' αύτης συνομιλίαν έπειτα την ώδή-
 γησεν εις τά δωμάτια της βασιλείας
 Μαρίας Αντωνίας. Η βασίλισσα ίστατο
 μετά τών κυριών της εις μίαν μεγάλην
 αίθουσαν, ή όποία εύρίσκετο έμπροσθεν
 τών δωματίων, και εις την άκραν της οι-
 κίας υπήρχεν έξώστης, από του όποιου
 βαθμίδες έφερον εις τόν κήπον. Εκεί ήσαν
 όλαι αι ώραιαι έκείναι μορφαί ή Λαμ-
 πάλ, ή Πολιγνάκ, ή γλυκειά Έλισάβετ,
 ο κόμης του Αρτοα, ο άσωτος Όρλεάν,
 όλωι, όσοι επέπρωτο να εύρωσι τό τέ-
 λος των άργότερον εις τούς πικράτους
 στροβίλους της επαναστάσεως.

Ο βασιλεύς παρουσίασε την μυστηρι-
 ώδη κυρίαν εις τούς παρευρισκομένους. Η
 Ιππότης έκλινε βαθείως και ήμεινε τρόπον
 τινά εις έκστασιν άπέναντι της βασιλεί-
 σης, ή όποία πάλιν παρετήρει προσεκτι-
 κώς τό μυστηριώδες τούτο έν. Οχληρά έ-
 γένετο σιωπή. Η βασίλισσα θελήσασα να
 διακόψη αύτήν επροχώρησε προς την Ιππό-
 τίδα, ότε αίφνης ο ύπουργός της επικρα-
 τείας Ηε δε Βεργόννης προσέλαβεν έστάθη,
 χαμετήσας εύσεβάτως, μετά ο της βασι-

λέσης και της Ιππότιδος. Είπέ τι χαμηλή
 τή φωνή εις την βασίλισσαν, μετά τό όποιον
 εδάγκασεν αύτη ελαφρώς τά χείλη και έκί-
 νησε την ώραιαν κεφαλήν της. Σχεδόν την
 αύτην στιγμήν προσήλθεν ο βασιλεύς, έγεν-
 νήθη μικρά συνομιλία, και έπειτα βασι-
 λέυς, βασίλισσα και ύπουργός έκαμον ύ-
 πόκλισιν τή κυρία δ' Εδν και, χωρίς ν
 άπευθύνουν έτερον λόγον προς αύτήν, έγ-
 κατέλιπον την αίθουσαν. Όλη ή όμήγυρις
 τούς ήκολούθησε, και ή έκπεπλεγμένη
 Ιππότης εύρέθη μόνη μετά του κυρίου δε
 Ζενέτ.

Η έκπληξις του δ' Εδν δεν ήτο μικρά.
 Δεν έπερίμενε να θεωρηθη ως ζών περι-
 εργον του θηριοτροφείου και έπειτα να
 έγκαταλειφθη υπό πάντων. Ο Ζενέτ
 προσεπάθει να διασκεδάση τάς σκέψεις
 του προτεινων αύτῶ περίπατον έντός του
 κήπου. Μηχανικώς πως τόν ήκολούθησεν ο
 δ' Εδν.

Μόλις είχον εισέλθει εις μίαν δεινδρο-
 στοιχίαν, ότε είδον άμφοτεροι κυρίαν τινά,
 ήτις μετά προσοχής έθεώρει μακρόθεν τά
 κινήματα της Ιππότιδος. Ότε άνεγνώρισε
 τόν δ' Εδν, προσήλθεν εις αύτόν. Ητο ή
 πριγκιπέσσα Λαμπάλ. Ο Ζενέτ άπεμα-
 κρόνην.

— Η Α. Μεγαλειότης, κυρία, παρα-
 καλεί ύμάς, να μη όργισθητε έναντίον της,
 ήρχισεν ή ώραιά πριγκιπέσσα με συμπα-
 θητικήν φωνήν. Ύμεις θα έμάθετε εκ πεί-
 ρας, ότι υπάρχουν πράγματά τινα, εις τά
 όποια υποκαίμεθα άπαντες παρά την θέ-
 λησιν ήμών.

— Τό γνωρίζω, είπεν αναστενάζων ο
 δ' Εδν, μολονότι, Ύψηλοτάτη, δεν δύνα-
 μαι να μαντεύω, διατί ήξιώθην τοιαύτης
 ύποδοχής.

— Διότι είθε μυστήριον πολιτικόν. Η
 Α. Μ. ο βασιλεύς και ο Κ. ύπουργός λέ-
 γουν, ότι δεν πρέπει ή βασίλισσα να άνχ-
 μιγνύεται εις τά μυστήρια της πολιτείας.

— Διατί μ' έφερον τότε εις Βερσαλ-
 λίας;

— Διότι Ύμεις και τό όνομα Ύμών εί-
 σθε άξιος της τιμής ταύτης.

— Τό στάδιόν μου, μοι φαίνεται, έτε-
 λείωσεν, είπεν αναστενάζουσα ή Ιππότις.
 ήρχισεν έντός γυναικείου ενδύματος και έν-
 τός αύτου, ως βλέπω, και θ' άποθάνη.

— Λοιπόν είθε τρώντι ο Ιππότης δ'

Εδν; είπεν ή πριγκιπέσσα, όπισθοχω-
 ρούσα έν βήμα. Πρέπει να φέρετε τά έν-
 δύματα ταύτα τά άνάξια άνδρός, βεβια-
 σμένος, κατά διαταγήν ανωτέραν; και ή
 ώραιά κυρία έθεώρει μετά συμπαθείας τά
 πελώρια μανικέτια, την υπερβαλλόντως
 μακράν ούραν της βαρείας εκ μετάξης έ-
 σθητος της Ιππότιδος.

— Πρέπει να τά φέρω, πριγκιπέσσα.
 Διά τί; Αυτό ποτε δεν πρέπει να διέλθη
 διά τών χειλέων μου. Σήμερον βεβαίως
 έρωτίσθη ή βασίλισσα περι τών αιτίων,
 τά όποια ήναγκασαν δύο ήγεμόνας να με
 κάμουν ν' άρνηθῶ τό φύλον μου. Μη ό-
 μιλήτε περι αύτου, κυρία μου. Πολλά
 πράγματα είναι επικίνδυνα, όταν τά
 γνωρίζη τις. Ότι δεν ώμίλησε πλέον ή
 βασίλισσα μετ' έμοϋ, εύρίσκω λίαν φυσι-
 κόν. Δεν μου έφείσθησαν.

— Άλλά διατί, Ιππότα, δεν διαβ-
 ρήγνυετε βιαίως την ανάγκην ταύτην;
 Την υπεφέρατε ήδη επί του τελευταίου
 βασιλέως.

— Την υποφέρω ήδη πρό καιρού. Αύτη
 άς είναι ή μόνη εξήγησις, την όποιαν δύ-
 ναμαι να δώσω. Μεταδώσατέ την εις την
 Αύτης Μεγαλειότητα. Ότε εισήλθον εις
 τό διπλωματικόν στάδιον, ήμην νέος,
 πολύ νέος και πολύ ώραιός. Όν τι μυ-
 στηριώδες με καταδιώκει από της γεν-
 νήσεώς μου. Τίς τό εκόλλησεν εις τά ίχνη
 μου δεν ήξεύρω, άλλ' ήδη κατά τό
 έκτον έτος της ηλικίας μου είχε διαδοθη
 ή φήμη, ότι είμαι κόρη, και ότι ή μήτηρ
 μου, φοβουμένη τόν σύζυγον της, ο ό-
 ποίος ήθελεν άρρένα διάδοχον του όνόμα-
 τός του, με απέπεμφεν άμέσως μετά την
 γέννησίν μου, ένῶ ο πατήρ μου εύρίσκετο
 εις έκστρατείαν, ίνα μοι δοθη παρὰ τινι
 χωρικῶ άνδρική ανατροφή. Αί φήμαι αύ-
 ται ήσαν άνόητοι, αλλά τό πλήθος τάς έ-
 πίστευε διότι ήτο μία κηλις περιπλέον
 εις εύγενή οικογένειαν της επαρχίας ήμών.
 Ότε λοιπόν εισήλθον, ως είπον εις τό δι-
 πλωματικόν στάδιον, μ' έκάλεσεν ήμέ-
 ραν τινά ο προστάτης μου, πριγκιψ Κόν-
 τι. — Είθε Ικανός, μοι είπεν, Ιππότα,
 και κάτοχος πολλών γνώσεων. Θέλετε,
 να κάμητε την τύχην σας; Εγώ άμέ-
 σως κατένευσα. — Καλά! Ετοιμασθήτε,
 ν' άναχωρήσητε αύριον εις Πετρούπολιν. Ως
 υπάγετε εις την αύλήν της αυτοκρατορίας

Ἐλισάβετ. Ἐγὼ ἐδίστασα ἀλλ' εἶχον συγκατανεύσει· ἀνεχώρησα. Ἀφίχθεις εἰς Πετρούπολιν ὠδηγήθην μυστικῶ τῷ τρόπῳ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πρέσβευος, κυρίου δὲ λα Ρενιέρ. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν αὐτοκράτειραν. Δὲν ἐγνώριζον ὅμως, ὑπὸ ποίαν ιδιότητα. Ὁ τίτλος μου ἦτο γραμματεὺς τῆς πρεσβείας· ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ πρέσβευος δὲν εἶδον κανὲν ἄλλο μέλος τοῦ προσωπικοῦ τῆς πρεσβείας. Τὴν ἐπομένην πρωτὰν εὐρέθην πάλιν, ἐνδεδυμένος μετ' ἐπιμελείας, ἐνώπιον τοῦ πρέσβευος. Μειδιῶν παρετήρει ὁ πρεσβευτὴς τὴν ἐνδυμασίαν μου. — « Πρέπει νὰ ἐνδυθῆτε ἄλλα ἐνδύματα, μοὶ εἶπεν· ἡ ἐνδυμασία αὕτη δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ τὴν θέσιν σας. — Δὲν εἶναι ἀρκετὰ πλουσία; — Τοῦτο μάλισα, ἀλλὰ... εἰσέλθετε. Ὁ πρεσβευτὴς με ὠδήγησεν εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον. Ἐνταῦθα εὔρον ἐπὶ καθισμάτων ἐν ἀπλοῦν μὲν, ἀλλὰ λίαν πολύτιμον γυναικεῖον ἐνδύμα, τρίχαπτα, ὑποδήματα, καὶ, ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐνδυμασίαν νέας κυρίας ἐξ εὐγενοῦς οικογενείας. Δὲν ἐκρυψα τὴν ἐκπληξίν μου. — Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐνδύματά σας, ἐξηκολούθησεν ὁ πρεσβευτὴς, ἐνδυθῆτε· ὁ ὑπηρέτης μου θέλει σᾶς βοηθήσει καὶ πρὸς τούτοις θέλει σᾶς κτενίσει. Πρόκειται περὶ προξενικοῦ θέματος. Δύνασθε νὰ κάμετε τὴν τύχην σας.

Τὸ βίψοκίνδυνον τοῦ πράγματος μ' ἐκέντησεν. Ἐτελείωσα τὴν μεταμόρφωσίν μου εἰς γυναίκα ταχέως, καὶ, πρὸς πλήρη εὐχαρίστησιν τοῦ πρέσβευος, καὶ δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω τοῦτο, εὐρισκὼν ἐμυτὸν ἀρκετὰ εὐεῖδῃ. — Ἀκούσατε τώρα εἶπεν ὁ λα Ρενιέρ, διὰ σήμερον δὲν ἔχετε ἄλλο νὰ κάμετε, ἢ νὰ ὑποσχεθῆτε ἀφοσίωσιν καὶ ὑπακοὴν εἰς τὴν αὐτοκράτειραν. αὕτη ἐπιθυμεῖ μίαν ἀναγνώστριαν. Ἡμεῖς σᾶς ἐνεδύσαμεν ὡς τοιαύτην· Σιωπῆ — αὕτη εἶναι ἡ κυρία βασίς· θὰ διέλθουν παράδοξα πράγματα διὰ τῶν χειρῶν σας. Ἐκάστην πρωίαν θέλω σᾶς διδοῖ τὰς παραγγελίας μου. Σιωπῆ — σιωπῆ· τὸ ἐπαναλαμβάνω. Τὸ καθῆκον τῆς ἀναγνώστριάς σᾶς φέρει εἰς συνεχῆ σχέσιν μετὰ τῆς Ἐλισάβετ, καὶ διὰ τοῦτο εἰσθε ἡ καλλιτέρα διώρυξ διὰ τῆς ὁποίας δύναμεθα νὰ ἐργασθῶμεν ὀπισθεν τῶν ῥώτων ὑπουρ-

γῶν. Τὸ θῆλυ γένος εἶναι, ὀλιγώτερον ὑποπτον — διὰ τοῦτο ἢ μεταμόρφωσις.

Ἀπῆλθον ἐπὶ ὀχλήματος· καθ' ἣν στιγμὴν παρουσιάσθην εἰς τὴν αὐτοκράτειραν, ἦτο μόνῃ· ἐφόρει ἀνατολικὴν ἐσθῆτα, ἐρυθρὰ ὑποδήματα με ὑψηλὰ τακούνια καὶ περιδέραιον ἀδαμάντινον περὶ τὸν λαιμόν. Ὁ λα Ρενιέρ με παρουσίασεν ὡς κυρίαν Δὲ Θου. Ἡ αὐτοκράτειρα συνωμίλησεν ἀρκετὴν ὥραν μετ' ἐμοῦ· φαίνεται ὅτι τῇ ἤρεσκον. Ὅτε ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσωμεν ἤθελον νὰ τῇ ἀσπασθῶ τὴν χεῖρα· ἀλλ' αἴτη με ἀναγκαλίστη καὶ με ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον. Πρέπει νὰ ὑποθέσω ὅτι μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔμαθε τὴν μεταμόρφωσίν μου. Ἐπὶ τρία ἔτη διήρχοντο αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τῶν χειρῶν τῆς μετεμφομένης ἀναγνώστριάς. Δύναμαι νὰ ὀμιλήσω περὶ αὐτῶν· διότι ἂν καὶ δὲν εἶναι γνωστὸν ὅτι ἔφερον γυναικεῖαν ἐσθῆτα, εἶναι ὅμως γνωστὴ ἡ ἐν Πετρούπολει ἐνέργειά μου. Ἀλλὰ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν συνέβη γεγονός τι τὸ ποῖον πρέπει αἰωνίως ν' ἀποσιωπήσω καὶ τὸ ὁποῖον καὶ μόνον εἶναι ἡ αἰτία δι' ἣν με βλέπετε ὑπὸ τοιαύτην ἐσθῆτα. Ἐνταῦθα εὐρίσκεται τὸ μυστήριον, καὶ ὡς ὁ Στράβων, ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος, ὅταν ὀμιλῇ περὶ τῶν θεῶν μυστηρίων τῶν ναῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἦτο μεμυημένος, λέγων καὶ ἐγὼ· « Ἐνταῦθα σιγᾶν με δεῖ. » Ἴδου τὸ ἔμαθε σήμερον ἡ βασίλισσα. Διότι ἡ αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ πρὸ πολλοῦ ἀναπαύεται πλησίον τῶν πατέρων τῆς. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Βεστούσεφ ἀπέβαλον τὰ γυναικεῖα ἐνδύματα. Σήμερον...

— Σήμερον τὰ φέρετε πάλιν, κυρία μου, καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ τὰ ἀποβάλλετε πλέον, εἶπε φωνή τις· συγχρόνως εἰσῆλθεν ἀνὴρ τις εἰς τὴν δειροστοιχίαν.

— Ὁ κύριος δὲ Σαρτινὲς, ὁ ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας! εἶπεν ἡ πριγκίπισσα.

— Ἐγὼ αὐτός, ὑψηλοτάτη! Κυρία δὲ Βαμίων, τὴν χεῖρά σας.

Ἡ ἱππότις προσέφερεν ἀνεὺ ἀντιρρήσεως τὴν χεῖρά της εἰς τὸν ὑπουργόν, ἐχαιρέτησε τὴν πριγκίπισσαν καὶ κατέβη σιωπηλῶς μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Σαρτινὲς τὴν δειροστοιχίαν. Ἡ πριγκίπισσα εἶδεν ἀμφοτέρους εἰσερχομένους εἰς τὸ περιμένον αὐτοὺς ὄχημα καὶ λαμβάνοντας

διὰ τῶν κιγκλίδων τῶν ἀνακτόρων τὴν εἰς Παρισίους ἀγούταν ὁδόν.

Τοιαύτη ἐγένετο ἡ παρουσίασις τοῦ ἱππότου δ' Ἐδὼν ἐν Βερσαλλίαις· οὐδέποτε πλέον εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο· ἔκτοτε ὅμως ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ γυναικειοῦ αὐτοῦ ἐνδύματος τὸ παράσημον τοῦ ἀγίου Λουδοβίκου.

Πτωχὸν, ἐγκαταλελειμμένον ἔζη τὸ μυστηριώδες τοῦτο πρόσωπον μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐν Λονδίῳ. Τὸ γυναικεῖον ἐνδύμα εἶχεν ἀφαιρεθῆ· τὸ μυστήριον ἔμενε. Τέλος εὐσπλαγχνίσθησαν τὸν ἀρχαῖον Ἰλαρχον οἱ φίλοι του καὶ τῷ ἠτοίμασαν γῆρας ἀμέριμον. Ὁ δ' Ἐδὼν, ὁ ποτὲ ἔρωσ τῶν συναναστροφῶν, τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, ἀπέθανεν ἡσύχως καὶ σχεδὸν ἀγνωστος τῇ 21 Μαΐου 1810. Ἡ ἐπανάστασις τὸν εἶχεν ἐξορίσει ὡς μετανάστην.

Οὐδεὶς κατώρθωσε νὰ ἀποκαλύψῃ καθ' ὀλοκληρίαν τὸ πολιτικὸν τοῦτο μυστήριον. Τοῦτο μόνον ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ δ' Ἐδὼν ἀνῆκε τῷ ὄντι εἰς τὸ ἄρρεν γένος. Ὁ ἱππότης διεφύλαξε μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυστυχιστέρων του περιστάσεων τὸ περιεργὸν τοῦτο μυστήριον καὶ ἄλυτον τὸ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν τάφον.

Μετάφρασις.

ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ***

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΛΗΜΙΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(HENRI CONSCIENCE.)

Τὴν παραμονὴν τῆς πεντηκοστῆς τοῦ ἔτους 1507, ἡ νύξ ἦτο παρά ποτε ζοφερωτέρη εἰς τὴν Ἀνδέρτην. Νέφος πικρὸν καὶ ἀδιαχώρητον ἐκάλυπτε τὴν πόλιν καὶ ἠδύνατό τις, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ψαύσῃ δακτύλῳ τὸ σκότος· πανταχοῦ δὲν ἤκούετο ἄλλο ἢ ὁ θόρυβος καταπιπτού-

σης βροχῆς ψιλλῆς, ἀλλ' ἀφθόνου, καὶ ἐνόητε μεμακρυσμένη καὶ μονότονος βοή κώδωνος ἐκκλησίας· ἡ βαθυτέρα σιγὴ ἐβασίλευεν εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς, μολοντί ὀλίγοι τῶν πολιτῶν εἶχον ἤδη παραδοθῆ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν· διότι ἡ ἐννάτη ὥρα δὲν εἶχεν ἔτι παρέλθει.

Ὁ εὐρισκόμενος κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν θέσιν « Arquebusiers » καὶ δυνάμενος νὰ ἐξετάσῃ διὰ τοῦ σκότους, θὰ παρετήρει κατὰ τὸ μήκος τῆς οἰκοδομῆς ταύτης ἄνθρωπον ἐστηριγμένον εἰς λεύκην, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντα μεγάλως ἠνεωγμένους, τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐνὶ λόγῳ ἔχοντα τὸ ἦθος ἀνθρώπου παραδεδωμένου ἐν πλήρει καὶ γαληνιαῖα ἡμέρα εἰς βαθεῖαν μελέτην· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, λέξεις ἀκατάληπτοι, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἔντονοι, ἐξέφευγον τῶν χειλέων του, τὰς ὁποίας ἠκολούθουν χειρονομίαι ζωηραὶ ἐν τῷ ἄμα δὲ ἠκούετο στεναγμὸς θλιβερός καὶ βαθύς, εἰσπνοὴ ὁμοία πρὸς ἀχθοφόρου ἀποθέτοντος τὸ φορτίον του, καὶ μειδίαμα ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἀλλὰ μειδίαμα προδίδον σκληρὰς ἐσωτερικὰς ἀνησυχίας καὶ κατέχον τὴν θέσιν τῶν δακρύων παρὰ τῷ ἀπληπισμένῳ ἀνθρώπῳ· ἐγέλα, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικά του ἔφερον τὴν ἀπατηλὴν ἐνδειξίν τῆς χαρᾶς, ἔδακνε μέχρις αἵματος τὰ χεῖλη του καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ του κατέσχιζε τὸ στήθος του μετὰ σκληρᾶς ἠδουπαθείας.

Ἢ! ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο δυστυχὴς! ἀπειράκις δυστυχὴς! δὲν ἐφοβεῖτο τὰς φοβερωτέρας τιμωρίας τοῦ ἄδου, διότι ἀπὸ εἰκοσαετίας ἡ καρδιά του εἶχε μεταβληθῆ. Μόλις χαιρετήσαντα τὸν κόσμον, ἡ μήτηρ του ἀντὶ περιποιήσεως τὸν ἀπώθησε μακρὰν αὐτῆς, ὁ πατήρ του οὐδεμίαν ἐδοκίμασε χαρὰν, ἀλλὰ τούναντιον νύχηθη τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου καὶ μονογενοῦς υἱοῦ του, κλαύσας αὐτὸν ὡς τὸν καρπὸν φοβεροῦ ἐγκλήματος· ὅταν δὲ ἀναπτυχθεὶς διὰ τῶν δακρύων μᾶλλον τῆς μητρὸς του ἢ τοῦ γάλακτός της, ἀνεμίχθη μετὰ τῶν ἄλλων παιδίων, ἐκακολογεῖτο, περιεφρονεῖτο καὶ κακομετεχειρίζετο, ὡσεὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἔφερε κταχθόνιον στίγμα· ἐν τούτοις τόσον γλυκύς καὶ ἀνεκτικὸς ἦτο, ὥστε οὐδέποτε ἐξέφρασε τι ἐμπαῖνον ὄργην ἢ παρα-

φορὰν κατὰ τῶν ἐνοχλοῦντάων αὐτόν· μένος ὁ πατήρ του ἐγκράζει πόσον ἐκ τούτων ἡ καρδία του κατεθλίβετο.

Τὸ κήνον εἶχε γίνει ἀνὴρ· μὲν ὅλα τὰ παθήματά του τὰ μέλη του ἀνεπτύχθησαν ἀρκετὰ καὶ ἡ εὐρωστία ἐπεφαίνετο ἐπ' αὐτῶν· ἐπεθύμει διακαῶς νὰ ζήσῃ ἐν τῇ κοινοῖᾳ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, νὰ διασχέσῃ τὰ ἀίσθηματά της καρδίας του εἰς τὴν ἰδικὴν τῶν, ἤθελε νὰ ὑπολήπτεται κατ' αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ μῖσος καὶ αἱ καταδιώξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἦτο προωρημένος τὸν παρεκλόουθεν· μόλις παρίστατο καὶ αἱ ἀραι, αἱ ὕβρεις, οἱ προπηλακισμοί, σωρηδὸν τῷ κατεφέροντο, καὶ ἂν δὲν ἀπεμακρύνετο ὡς ἀνδρέποδον ζητοῦν ἐλεος, τὸν ἐδίωκον ὡς κύνα· δι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε δικαιοσύνη ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ προσευχὴ μόνῃ τῷ ἐλείπετο καὶ παρὰ μόνου τοῦ Θεοῦ τῷ ἐπετρέπετο νὰ ζητῇ παραγορίαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν του.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ βίος τοῦ εἰς τὴν λεύκην ἐστηριγμένου ἀνθρώπου, λεία τῆς ἀπελπισίας καὶ τῶν σκληροτέρων ταραχῶν.

Καὶ ὅμως ἡ καρδία του ἦτο εὐαίσθητος καὶ ἐρώσα, εὐφυῖα δὲ καὶ μεγαλόνοια τὸν ἐπάλλνε, τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν εὐγενῆ, τὸ βάθος αὐτοῦ ὑπερῆφανον καὶ ἀνδρικό, ἡ φωνὴ του γλυκεῖα καὶ ἔντονος... τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνέκραξε πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑψῶν τὰς χεῖρας:

«Ὁ Θεέ μου, Θεέ μου! ἀν' ἐπλάσας ἵνα ὑποφέρω, δός μοι καὶ τὴν δύναμιν νὰ φέρω τὸ φορτίον, τὸ ὅποιον μὲ βαρύνει· τὸ μέτωπόν μου φλέγεται, ἡ κεφαλὴ μου θρύζεται! Θεέ μου, Θεέ μου! σῶσόν με ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν! ἐμφύσησόν με τὴν παρηγορίαν σκέψιν, ὅτι εἶσαι ἀγαθός, ὅτι εἶσαι δίκαιος... διότι θανάσιμος ἀμφιβολία εἰσδύει εἰς τὸν νοῦν μου!

Ἡ φωνὴ του κατ' ὀλίγον ἐγαμήλωσε καὶ ἐσβέσθη εἰς ἀκαταλήπτους ὑποτονθορισμούς· καὶ ὀρμήσας ἀφνης, ἠκολούθησε ταχέως τὴν ὁδὸν τῶν Ἀρκεβουσιέρων μέχρι τῶν Τριῶν - Βύρων, στρέψας δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Φυλακῆς· ἐκεῖθεν ἐβράδυνεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ βῆμά του καὶ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι κατείχετο ὑπὸ ἰδέας, ἡτις ζωηρῶς τὸν ἀπητχόλει, καθ' ὅσον ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἔμενον ἀκίνητος, ὡς σταματᾶ τὰς κινήσεις τοῦ σώματός του ἀνθρώπος, ἵνα ὠριμώτερον

ἀναφθῇ· ἐξαίφνης στεναγμὸς ἔφρε καὶ βαρὺς ἐξῆλθε τοῦ στήθους του, στεναγμὸς πένθιμος, ὅμοιος πρὸς φωνὴν κυκτερινῶν πτηνῶν, καὶ στενάζων κίπε:

— Ἄ! ἡ δίκη κατακαίει τὸ στήθος μου! πρέπει νὰ τὸ δροαίσω!

Ταῦτα εἰπὼν ἐξηκολούθησε τὴν παρά τὰς οἰκίας ὁδὸν του μὲ βῆμα περιεσκεμμένον, μόλις ἐσταμάτα πρὸ τῶν παραθύρων ὅπου ἔλαμπε φῶς· ἀλλὰ πάραυτα ἐπανελάμβανε τὸν δρόμον του, διότι ἔνδον ἤκουε φωνὰς ἀνθρωπίνους καὶ τοῦτο ἤρκει νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ ἐσπευσμένως. Φθάσας εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐσταμάτησεν ἐκεῖ περισσότερο ἔξωθι καπηλείου καὶ μετὰ πλείονος προσοχῆς προσήλωσε τὸ οὖς του εἰς τὰ παράθυρα· κατόπιν τῆς ἐξετάσεως ταύτης, ἐκφρασίς χαρῆς ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ κεκομμένη τῇ φωνῇ ἀνέκραξεν:— Ἄ! οὐδεὶς ἀκούεται, — δύναμαι νὰ πῶ! καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσῆλθεν. Ὁ δυστυχῆς! ἐπίστευεν, ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ καπηλείῳ, διότι οὐδένα ἤκουε θόρυβον· ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγη εὐρῶν αὐτὸ πεπληρωμένον διαφόρων ἀνθρώπων, οἵτινες καθήμενοι περὶ τραπεζῆς καὶ τὸ ποτήριον κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας ἐφαίνοντο παρατηροῦντες μετὰ προσοχῆς μεγάλης ἀντικείμενόν τι.

Οἰνοπότης ἔκαμνε τὸν ταχυδακτυλοῦργον πρὸς μεγάλην τῶν παρευρισκομένων εὐχαρίστησιν· καὶ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόσεχεν εἰς τὸ παράθυρον ὁ ἄγνωστος ἐξετέλει ἐπιδεξίαν στροφῆν. Οἱ θεαταὶ προσέχοντες εἰς τὰς χεῖράς του ἵνα ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον τῆς παραστάσεως ἀτάραχοι καὶ ἐν σιωπῇ ἠκολούθουν τὰς κινήσεις τῶν συντρόφων των.

Ὁ ξένος ἀλλοιωθεὶς ἐφριξεν εἰς τὴν θέαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὀπισθοχωρήσας ἐσκέφθη νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας· ἀλλὰ βλέπων ὅτι τὰ βλέμματα πάντων περιέργως ἦσαν ἐστραμμένα εἰς αὐτόν καὶ φοβούμενος μὴ καταδιωχθῇ, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν κάπηλον ἐζήτησε φιάλην ζύθου· αὕτη δὲ ῥίψασα βλέμματα ὑποπτα ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους ξένου, καὶ μὴ κατορθώσασα νὰ διαγνώσῃ τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ ὡς κύψαντος ἐπὶ μέλλον τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ ῥεῦθῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας.

Ἐνῶ ἡ ξενοδόχος κατέβαινε τὰς βαθ-

μίδας τοῦ ὑπογείου, ἵνα κομίσῃ τὸν ζητηθέντα ζύθον, τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων ρινοποτῶν ἐφέροντο ἐπὶ τοῦ ξένου καὶ πάντες ἐψιθύριζον μεταξύ των. Εἰς τούτων ἐφαίνετο ὀργισθεὶς καὶ αἱ βράναυτοι καὶ παράφοροι χειρονομίαι του ἐπρόδιδον ὅτι κατείχετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ κκομεταχειρισθῇ τὸν ἄγνωστον, ὅστις, ἔχων ἐστραμμένα εἰς αὐτοὺς τὰ νῶτά του, ἐπερίμενε νὰ τῷ φέρωσι τὸν ζύθον, τοσοῦτον τρέμων ὑπὸ τοῦ φόβου, ὥστε ἐφρικία ὑπὸ τὸν μανδύαν του· ἡ ξενοδόχος ἐσπευσε παρὰ τὸ σῦνθηες νὰ φέρῃ τὴν φιάλην τοῦ ζύθου εἰς τὸν ἄγνωστον, ὅστις τοσοῦτον ζωηρῶς εἶχεν ἐγείρει τὴν περιέργειάν της.

Ὁ ξένος ἔπιεν ἀπλήστως καὶ ἐκένωσε μ' ἐν ῥόφημα τὸ ἕμισυ τῆς φιάλης, θέσας δ' αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔδωκε τῇ ξενοδόχῳ νόμισμα· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν αὕτη τῷ ἐπέστρεψε τὸ περιπλέον τῆς ἀξίας του, εἰς τῶν διασκεδαζόντων ὤρμησεν ὀργίλος ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ καπηλείου καὶ λαβὼν τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης φιάλην ἔχυσε τὸν ἐν αὐτῇ ζύθον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τρέμοντος ξένου.

— Κατηραμένε υἱὲ τοῦ δημίου! ἀνέκραξε πῶς! τολμᾶς νὰ εἰσέλθῃς ἐκεῖ, ὅπου ἡμεῖς διασκεδάζομεν· ἠξεύρεις ὅτι οὐδὲν μ' ἐμποδίζει νὰ σὲ κάμω κομμάτια· μακάριζε σαυτὸν ὅτι δὲν ὀρέγομαι νὰ μιᾶνω τὰς χεῖράς μου φονεύων τοιοῦτον τέρας!

Ὁ δυστυχῆς τὸν ὅποιον ὠνόμασαν υἱὸν τοῦ δημίου, ἦτο ἀληθῶς ὁ μονογενῆς τοῦ ἐκτελεστοῦ τῶν ὑψηλῶν καθικόντων τῆς Ἀνδέρσης· ὠνομάζετο Γεράρδος καὶ μόλις ἦτο εἴκοσιν ἐτῶν ἐκ τῆς ἀποστροφῆς καὶ τῆς περιφρονήσεως ἄτινα πανταχοῦ τὸν παρεκλόουθεν ἀρκούντως ἐνοῦμεν ὑπὸ πόσου φόβου κατελαμβάνετο, εὐρισκόμενος μεταξύ ἀνθρώπων, τοῦτο δὲ ἐκάστοτε συνέβαινε καθὼς εἰς πάντα δῆμιον ἀναμιγνόμενον εἰς τὴν κοινωσίαν.

Ὁ δυστυχῆς Γεράρδος ἐκλινεν ὑπεῖκων τὴν κεφαλὴν, καὶ παρετήρει τὸν ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του καταρρέοντα ζύθον, χωρὶς οὐδὲ λέξιν ν' ἀποτείνῃ εἰς τὸν σκληροκαρδίον ἀντίπαλόν του· ἀλλ' οὗτος δὲν ἔπαυσεν ἐκφέρων τὰς ὑβριστικώτερας ἐκφράσεις καὶ ἐτελείωσεν εἰπὼν εἰς τὴν ξενοδόχον:

— Αὔριον ἡ συντροφία μας πηγαίνει εἰς

τὸν Ἅγιον Σεβαστιανόν, δὲν ἐξοδεύει πλέον ἐδῶ χρήματα· διότι καθόλου δύσκολον νὰ μᾶς ποτίσῃς μὲ τὴν φιάλην τοῦ δημίου.

— Περιμένετε! ἰδοὺ ἡ φιάλη ἐκραξεν ἡ ξενοδόχος ἀνίσχυος καὶ παρωργισμένη κατασυντρίψασα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ ἀγγεῖον· καὶ πταίω ἐγὼ ἂν ὁ υἱὸς τοῦ δημίου εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγαζεῖον μου;

Στρέψασα δὲ πρὸς τὸν Γεράρδον:

— Ἐξω ἀχρεῖς! μορμολύκειον τῶν ἀνθρώπων! ἀκόμη ἐδῶ, φόβητρον;

Ἔως ἐδῶ ὁ Γεράρδος εἶχεν ἀκούσει πάντα μεθ' ὑπομονῆς· ἀλλ' ὅλαι αὗται αἱ βαρεῖαι ὕβρεις ἤρεθισαν κατ' ὀλίγον τὴν φιλοτιμίαν του καὶ ἀντὶ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὰς φωνὰς τῆς ξενοδόχου, ὑψώσας εὐγενῶς τὴν κεφαλὴν του ἀπέντησεν ἡσύχως εἰς τὴν ὑβρίζουσαν αὐτὸν ξενοδόχον:

— Γυνή, θὰ ἐξέλθω· μολονότι υἱὸς τοῦ δημίου θὰ εἶχον διὰ τὸν πλησίον μου περισσότερο εὐσπλαγχνίαν ἀπὸ σέ· ὁ πατήρ μου βασανίζει τοὺς καταδικούς, ἐπειδὴ ὁ νόμος καὶ οἱ ἀνθρώποι τὸν καταναγκάζουσιν· ἀλλὰ σὺ μὲ βασανίζεις χωρὶς οὐδεὶς νὰ σ' ὑποχρεῖ καὶ χωρὶς οὐδέποτε νὰ σοὶ ἐπροξένησα κακόν τι· συλλογίσου ὅτι ἀμαρτάνεις ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μεταχειρίζομένη με κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἡ γλυκεῖα καὶ συγκινητικὴ φωνὴ τοῦ Γεράρδου τὴν ἐξέπληξε· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἔμεινε τόσον ἀπαθῆς, ἀφοῦ τοσοῦτον σκληρῶς τὸν μετεχειρίσθη· δάκρυ ἔρρευεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ λαβούσα τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης νόμισμα τὸ τῷ ἔρριψε.

— Λάβε τῷ εἶπε, δὲν θέλω τὸ ἀργῦρόν σου, λάβε το καὶ πορεύου ἐν εἰρήνῃ.

Ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε ῥίψει τὸν ζύθον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Γεράρδου ἔλαβε τὸ νόμισμα ἀπὸ τὴν γῆν, τὸ παρετήρησε καὶ μετὰ φρίκης τὸ ἔρριψεν εἰς παρακειμένην τράπεζαν.

— Ἰδέτε, ἰδέτε, ὑπάρχει αἷμα εἰς τὸ νόμισμα τοῦτο, εἶπεν, αἷμα ἀνθρώπινον!

Πάντες συνωθήθησαν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἀποτροπιαζόμενοι ὀπισθοδρόμησαν, ὡς ἐὰν εἶδαν τὸ πτώμα, τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα ἔβαψε τὸ νόμισμα· πάντες ἀφῆκαν κραυγὴν ἀποδοκιμασίας καὶ φρίκης κατὰ τοῦ Γεράρδου.

Ὁ δυστυχῆς νέος δὲν ἠγνόει πόσον ἡ-

πατώντο οί έναντίοι του· διότι τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἐσπέρας εἶχε λάβει τὸ νόμισμα παρὰ τινος ἀνθρώπου ἐντίμου· ἡ ἀδικία τῶν ἐχθρῶν του τὸν παρῶξενεν οὕτως, ὥστε ἀποβαλὼν τὴν ψυχρότητα του κατέστη ὡχρότατος ἐκ τῆς ὀργῆς κατεβίβασε περισσότερο τὸν πῖλόν του καὶ βίαιος ὤρμησε πρὸς τὴν τράπεζαν καταφέρων φοβερὰς κατὰ τῶν ἀντιπάλων του κατάρξας.

— Ἀθλοῖ! τί ὁμιλεῖτε περὶ αἵματος; δὲν βλέπετε ἐπὶ τὸ νόμισμα αὐτὸ εἶναι ἐκ μετάλλου κακῆς ποιότητος καὶ χρώματος ὅπως τὰ λοιπὰ; ἀλλ' ὄχι ἡ κακία σὰς τυφλοὶ· λέγετε ἐπὶ εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ δημίου: ναι, ὁ Θεὸς οὕτως ἠθέλησεν, ἀλλὰ σεῖς εἴσθε μᾶλλον ἐμοῦ ἀξιοκαταφρόνητοι, καὶ ὑπερηφάνως καυχῶμαι, ἐπὶ οὐτε κατὰ τὸ ὄνομα, οὐτε κατὰ τὴν διαγωγὴν ὁμοιάζω πρὸς ἀνθρώπους διεφθαρμένους ὡς σεῖς.

Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ γρονθοκοπήματα καὶ λακτίσματα τὸν ἐχαιρέτησαν πανταχόθεν· ὑπερασπίστη ἀνδρείως ὑποχρεώσας τινὰς τῶν ἐχθρῶν του νὰ τῷ ζητήσωσι χάριν· ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερίσχυσε.

Ἄρα καὶ ὕβρεις ἀντήχουν συγκεχυμένως ἐν τῷ τόπῳ, ἀγγελία καὶ κύπελλα ἐθραύοντο ἀνατρεπομένων τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν καθισμάτων κατασυντριβομένων· ἡ ξενοδόχος ἐκάλει βοήθειαν . . .

Ἀφοῦ ἐπὶ τινα ὥραν ἐπάλαισεν, ὁ Γεράρδος εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καταζαλισμένος καὶ πληγωμένος ἀπὸ τὰ κτυπήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει· διορθώσας τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸν πῖλόν του ἐπανέλαβε τὴν ὁδὸν του, ὅπως τὴν ἤρχισε χωρὶς νὰ συλλογισθῆ περισσότερο περὶ τῆς ἐριδος ταύτης· ἡ φαντασία του τῷ παρίστα ἀντικείμενα τρομερώτερα.

Ὅτε ὁ Γεράρδος ἐπάλασε τὴν πάλην, τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγου περιεγράψαμεν, νέα κόρη, τῆς ὁποίας ἡ καρδία ἐπαλλεν ἰσχυρῶς ἐπερίμενε ἀνησυχῶς εἰς τι μέρος τὴν ἔλευσιν τοῦ υἱοῦ τοῦ δημίου, προαισθανομένη, τρόπον τινά, ἐπὶ δυσύχημά τι θὰ τῷ συνέβαιεν· ἦτο ἄγγελος παρηγορίας διὰ τὸν δυστυχῆ νέον, καὶ τὸσῳ μᾶλλον τὸν ἠγάπα, ὅσον ὁ κόσμος τὸν κατεφρόνει καὶ τὸν ἀπεστρέφετο· ὁ ἔρως τῆς εἶχεν ἀντιστῆ εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τῆς μητρός της, εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τῶν γει-

τόνων καὶ εἰς τὰ σκώμματα τῶν ἄλλων παρθένων· ὅταν χλευαστικῶς τῇ ὑπεμνησκον τὸ αἱματηρὸν ἔργον τοῦ πατρὸς τοῦ Γεράρδου, ὅταν τὴν ὠνόμαζον σύζυγον τοῦ δημίου καὶ ἐτι χειρότερα, ἔχαιρε· διότι τότε μόνον ἀνελογίζετο τὸ γενναῖον καὶ ἀκραιφνὲς τοῦ ἔρωτός της, καὶ ἠσθάνετο ἐπὶ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποῖαν ἔτρεφε διὰ τὸν ἔραστήν της εὐηρέσκει τῷ Θεῷ· καὶ εἶχε δίκαιον ἡ εὐγενὴς κόρη· ἐπειδὴ μὴ κατέχουσα οὔτε χρήματα, οὔτε πλοῦτη ἵνα βοήθησιν τὸν πλησίον της, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, εἶδεν ἀντ' αὐτῶν τὸν πολυτιμότερον θησαυρὸν τῆς καρδίας της, ἔρωτα ἀγνόν καὶ ἀθῶνον, εἰς τὸν δυστυχέστερον τῶν συμπολιτῶν της.

Ἡ Ἀπολωνία ἢ μᾶλλον ἡ Δίνα· διότι οὕτως ὠνομάζετο, κατῶκει εἰς τὴν μικρὰν ὁδὸν τοῦ Σουρῶ μικρὸν οἶκημα, μετὰ τῆς γραίας μητρός της καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της Φράνς, ἀξιολόγου νέου, ὅστις τὰς πέντε τῆς ἐβδομάδος ἡμέρας ἐκέρδαιεν ἐνὶ δρωτί τοῦ προσώπου του τὸν ἄρτον του, διήρχετο προσευχόμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὁπόθεν σπανίως ἐπανήρχετο μὴ ἡμικλείων τοὺς ὀφθαλμούς.

Κατὰ τὰς πέντε ἡμέρας, τὰς ὁποίας εἶχε καθιερώσει εἰς τὴν ἐργασίαν ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρεθῆ λεπτοεργὸς ἐπιτηδεύων καὶ προσεκτικώτερος· τοιοῦτο τρόπος ἔφερε τακτικὰ τὸ σάββατον ἀρκετὰ καλὸν μέρος τῶν κερδῶν του εἰς τὴν μητέρα του, ἣτις τούτου ἕνεκα τὸν ἠγάπα ὑπερβαλλόντως.

Ἐνῷ ὁ Γεράρδος ἐπορεύετο ταχέως εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Σουρῶ, ἡ Δίνα καὶ ἡ μητέρα της εἰργάζοντο πλησίον τῆς ἐστίας, ὑφ' ἑνὸς φωτιζόμεναι λύχνου· ὀλίγῳ ἀπώτερον εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου ὑπῆρχε τράπεζα με λεπτουργικὰ ἐργαλεῖα, ὅπου ὁ ἐργατικὸς Φράνς ἠσχολεῖτο εἰς τὴν κατασκευὴν τινῶν ἐπίπλων· τὸ δωματίον δὲ τοῦτο ἦτο εἰς ἄκρον καθαρὸν, ἐστρωμένον με λευκὴν ἄμμον καὶ κεκοσμημένον με σαυροὺς καὶ τινὰς εἰκόνας ἁγίων· ἀλλὰ οὐδὲν ὑπῆρχε πολυτίμον ἢ ἐπιτηδεύων· διότι οἱ περιποιούμενοι αὐτὸ δὲν ἐκέρδαιον πολλὰ ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας των.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Α * * *

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 43—40).

— Εἶναι συνήθεια τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν θέλετε χάσει; εἶπεν ὁ νεανίας φιλῶν τὴν ῥυτιδωμένην παρεῖαν τῆς θείας του. Ὁ ὑπάγω ἀμέσως νὰ λάβω τὰ βιβλία μου ἐκ τοῦ ἐφημερίου. Ἡμὴν ἐνοχὸς ὀλιγωρίας ἀλλ' ὄχι καὶ ἀχαριστίας.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ! ἀνέκραξεν ἡ γραῖα βλέπουσα αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον. Τὸ ἤξευρα ἐγὼ καλὰ ὅτι εἶχε τὴν καρδίαν εἰς τὴν θέσιν της. Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα εἶναι λάθος τῆς ἐλληνικῆς· αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ ἦναι γράμματα χριστιανικά· νομίζω ὅτι θὰ τυφλωθῶ ἀν τὰ κυττάξω μόνον.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ὁ Μίραν Ἄφαξ ἀνεπαύετο ἐν τινι δωματίῳ τοῦ καταλύματός του, ὅπερ οἱ ἰνδοὶ ὑπερέται του εἶχον διευθετήσῃ δσον ἦτο δυνατόν ὡς διδάνιον. Τράπεζαι καὶ ἐδραὶ εἶχον ἀφαιρεθῆ καὶ ἀντικατασταθῆ ὑπὸ σωρείας προσκεφαλαίων. ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τινος ἀπαλοῦ τάπητος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου καπνίζων ναργιλὲ περσικόν, τοῦ ὁποίου τὰ πλοῦσια μύρα ἐπλήρουν τὴν ἀτμοσφαιραν.

Ἐφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέσιον διηθησμένον, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐκρέματο κροσσὸς μετάξινος πίπτων χαριέντως ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ὁ ποδῆρης αὐτοῦ ἐκ κασημιρίου χιτῶν, τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ φθονήσῃ δούκισσα, ἐζώννυτο περὶ τὴν λεπτήν του ὀσφὴν ὑπὸ πλουσίας ζώνης, ἐξ ἧς ἐκρέματο περιᾶμμα (φυλακτὸν) δῶρον τῆς ἡγεμονίδος μητρός του, ὅπερ τῷ ἔδωκε καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχαιρετῶντο. Νέος δὲ τις Ἰνδὸς, ἐπιτετραμμένος τὴν διατήρησιν τοῦ ναργιλὲ ἐκάθητο πρὸ τῶν ποδῶν του.

Ἐνῷ ὁ εὐώδης καπνὸς ὑψοῦτο κατὰ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Εἰς ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΝ.

Κοιμητηρίου ἔνδειξις κατῆντησες νὰ ἦσαι
Κ' ἐπὶ μνημάτων στόματος, κυπάρισσε, νὰ κῆσαι,
Ἡ χάρις καὶ τὸ κάλλος σου ἐν μέσῳ τῶν σημάτων
Παρέρχονται καὶ χάνονται, φεῦ! δίκην φαντασμάτων

—οο—

Τὸ ὕψος τὸ οὐράνιον, ἡ πράσινός σου χαίτη,
Τὸ στέλεχος τ' ἀκράδαντον, ἡ ὑπαρξίς σου ἐτι,
Τὰ πάντα τῶρα κρύπτονται ἐντὸς κενοταρίου,
Ἵπὲρ τὴν ψυχρὰν λάρνακα τοῦ πέρατος τοῦ βίου.

—οο—

Ὀ! πῶς, καλὴ κυπάρισσε, τοὺς κήπους ἐκλιπούσα
Ὄπου νὰ θάλλῃς ἔπραπε, τὸν θάνατον λιπούσα,
Τὸν βίον ἐγκατέλιπες, τὰ ἄνθη ἀπρηνήθης
Μακρὰν τῶν βέδων ἐφυγες, μεθ' ὧν νὰ ζῆς ἐκλήθης.

—οο—

Καὶ ἀντὶ τούτων ἤτησας τῶν τάφων τὴν γαλήνην
Φεύγουσα τὰ ἀνθρώπεια, τὰ φέροντα ὀδύνην,
Κ' ἀντὶ χειρὸς ἠθέλησας κόρης νὰ σὲ ποτίσῃ
Τὸ δάκρυ τοῦ βαντίζοντος τάφου νὰ σὲ βαντίσῃ.

—οο—

Πικρὰ ἡ ἔξορα, πικρὰν καὶ τύχην ἔχεις,
Πλὴν ἢ εἰς ἡμᾶς πικρότερα ποτήρια παρέχεις.
Τὴν χάριν καὶ τὸ ὕψος σου ὁπόταν καθορώμεν
Φεῦ! πέπρωται ἀνάμνησιν φρικτὴν ν' ἀναπολώμεν.

—οο—

Πατὴρ δ' εἰς τὸν θάνατον, ἄλλος δὲ ἄλλου ἔντος,
Τῆς ἀδελφῆς, τῆς φίλης του, παντὸς τῆς γῆς ἀπόντος
Εἶναι φρικτὸν ἢ καλλονὴ τὴν λύπην νὰ ἐγείρῃ,
Ἦν ἐντὸς κήπων ἐκθαμβὸς καθεὶς ἢ ἀπαρτήρει.

—οο—

Τῆς καλλονῆς πρέπει μακρὰν ἢ θλίψις νὰ ἐκφεύγῃ
Καὶ καλλονὴ με καλλονὴν νὰ θάλουν ἀνὰ ζεύγη·
Ὀ! πῶς με θείγ' ἢ θαλλερά κ' ἐπίχαρις μορφή σου!
Ὀ ποιηταί, θρηνησατε τὴν τύχην κυπάρισσου.

—οο—

Σ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

φανταστικούς στροβίλους κύκλω των εκφραστικῶν ἀλλὰ λεπτῶν χαρακτήρων του, μυρία ἀναμνήσεις κατεῖχον τὸ πνεῦμά του: Ἡ Ἑλλεν, ὁ κῆπος ἐντός τοῦ ὁποίου περιεπάτει παιδίον ἔτι μετ' αὐτῆς, πάντες οἱ λόγοι ὅσους αὐτῇ τῷ εἶπε καὶ τὰ μειδιάματα δι' ὧν οὗτοι συνωδεύοντο, ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ταμείου τῆς καρδίας του καὶ παρήλαυνον ἐνώπιον τοῦ πνεύματός του.

— Αὕτη πρέπει νὰ εἶδε τὸν νεαρὸν ἔρωτά μου, ἐσκέπτετο δὲν ἠδύνατο νὰ τυφλώτῃ εἰς τὴν θερμὴν λατρίαν μου, δειγμὰ εἰλικρινῆς τῆς καρδίας μου. Ἐγὼ, ἐγεννήθη ἐν τῇ Ἰνδία, ἐν τῇ χάρᾳ ταύτῃ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ἀνθέων, τῶν μύρων καὶ τῶν ἀνεφέλων οὐρανῶν. Πρέπει νὰ μένη, ὡς πτηνὸν, αἰχμαλίωτος ἐν τῇ ὀμιχλώδη ταύτῃ νήσῳ, πρέπει νὰ ἐπιπρῆθῇ τὴν γελοέσαν ἀντολήν.

Εἶτα ἐκ νέου, ἡ ἀμφιβολία, ἡ φοβερὰ ἀμφιβολία, κατελάμβανεν αὐτόν· διελογίζετο ὅτι τὸν ἐλησμόνησεν, ὅτι ἀφῆθη νὰ θελχθῇ ὑπὸ τῆς φωνῆς ἀνθρώπου τῆς φυλῆς τῆς· διότι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ αἵματι καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ συμπάθειαι, ἃς ὅλος ὁ κόσμος δύναται νὰ αἰσθανθῇ, ἀλλὰ τὰς ὁποίας ὀλίγοι ἄνθρωποι γνωρίζουσι νὰ ἐξηγήσωσιν.

Ἡ ἀπουσία τοῦ χάν ἦτο ἑτέρα αἰτία ἐρεθισμοῦ. Ἡ τρίτη ἡμέρα ἦλθε, καὶ ὁ Μίραν δὲν εἶχε λάβει εἰδήσεις παρ' αὐτοῦ. Ἡ καρδία τοῦ ἐραστοῦ κατηναλίσκετο ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Ἐπεθύμουν νὰ εἶχεν ἐπιστρέψῃ! ἀνέκραξεν, ἡ παρουσία του θέλει καθήσυχάσει τὸν πυρετὸν τοῦ αἵματός μου· ὁ χάν εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ὁποίους δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ· εἶναι πιστός, διότι ἠγρύπνησεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ πατρὸς μου, καὶ μοὶ ἐμειδίασεν ὅτε ἤμην ἐν τῇ κοιτίδι μου.

Κρούσις ἰδιώζουσα ἠκούσθη ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου. Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ἐφειδρύνθη, ἐκτύπησε τὰς χεῖρας τρις, κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν συνήθειαν, εἰς ἐνδειξιν ὅτι ἡ εἴσοδος ἦτο ἐλευθέρα.

Αἱ αὐλαῖαι, αἱ ἀντικαταστήσασαι τὰ δύο φύλα τῆς θύρας, ὑψώθησαν καὶ ὁ χάν ἐπεφάνη ἐνδεδυμένος τὸν ἀνατολικὸν του ἱματισμόν.

— Δοικόν! ἀνέκραξεν ὁ ἀνυπόμονος

ἐραστής τῆς μίς Ἑλλεν, εἶδες τὴν Ζάρα; Ὁ ἀπεσταλμένος κατένευσεν ἀπλῶς, καὶ ἔρριψε βλέμμα σημαντικῶν ἐννοίας ἐπὶ τοῦ νέου Ἰνδοῦ.

Διὰ μιᾶς χειρονομίας ἀπέπεμψε τὸν νέον Ἰνδὸν ὁ Μίραν.

— Οὐμίλι, τῷ εἶπεν, ὡς ἔμειναν μόνοι· τί εἶπεν αὐτῇ; Ἡ Ἑλλεν μ' ἐλησμόνησε; Μὲ δίδει ἐλπίδα τινά;

— Ἡ ἐλπίς, ὑπέλαβεν ὁ χάν, εἶναι ἡ βακτηρία τῆς ζωῆς, τὸ φῶς τῆς νεότητος καθὼς καὶ τοῦ γήρατος· ἀνευ αὐτῆς ἡ ζωὴ ἤθελεν εἶσθαι σκότος.

Ὁ Μίραν προσέβλεψεν ἐταστικῶς τὸν χάν· οἱ τρόποι του μᾶλλον ἢ οἱ λόγοι του τῷ ἐδίδεν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔφερε δυσάρεστα νέα.

— Θέλω νὰ μάθω, εἶπεν ἔγω καὶ τὴν κακίστην εἶδῃσιν· ἔχω καρδίαν ἱκανὴν νὰ ὑπομείνῃ καὶ τὸ σκληρότερον κτύπημα, ὅπερ ἠτύχη δύναται νὰ με ἐπληρέσῃ. Οἱ μικρόψυχοι μόνον παραπονοῦνται· οἱ μεγαλόψυχοι ὑποφέρουσι σιωπῶντες.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴ δώσῃ νὰ γίνω ἄγγελος κακῶν! ἡ Ζάρα, ἀπὸ τῆς ἐν Ἀγγλία διαμονῆς τῆς, ἐγένετο δύστροπος· ἡ μοναξία τῆς ἐνταῦθα ζωῆς τῆς, προστίθεμένη εἰς τὴν θερμὴν αὐτῆς ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἐπλήρωσε τὸ πνεῦμά τῆς σκιῶν τὰς ὁποίας λαμβάνει ὡς ἀληθείας.

— Ἐξακολούθησον, ἐπιθύρῃσεν ὁ Μίραν ἀνυπομόνως.

— Φαίνεται ὅτι ἔτρωσε τὴν ζωὴν τῆς μίς Δεβερ τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀταραξία νεανίου τινός, υἱοῦ ἢ ἀνεψιοῦ πλουσίου τινός ἀγρονόμου τοῦ θεῖου τῆς. Ὁ βαρῶνος τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ φρούριον. Ἡ Ἑλλεν εἶναι εὐγνώμων, καὶ ἡ Ζάρα ἐξέλαβεν τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ὡς ἔρωτα.

Τὸ αἷμα ἀνέβη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου Ἰνδοῦ, καὶ ἔδωκε τὸσον διάφορον ἐκφρασιν τῆς συνήθους εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὥστε ὁ χάν ταραχθεὶς:

— Εἶναι παιδίον ἀκόμη, προσέθηκεν.
— Ἀλλ' ἡ Ζάρα λέγει ὅτι ἡ Ἑλλεν τὸν ἀγαπᾷ;

— Πρὸ ὀλίγων μόνον ἡμερῶν τὸν γνωρίζεις.

— Ὁ ἔρωσ εἶναι ἄνθος αὐξάνον ταχέως, καὶ σπανίως καρπὸς μακρᾶς καλλιέργειας. Ἐὰν πρῶτα αὐτοῦ φύλλα εἶναι

ποσοτὸν λεπτά, ὥστε ἀπρόσκετοι μόνον ὀφθαλμοὶ δὲν δύνανται νὰ παρατηρήσωσι τὴν γέννησιν του. Ἀλλ' ἀπαξ βαλὸν βίβλας, ὄνει τήσῳ ταχέως καὶ εἰσδύει τήσῳ βαθέως εἰς τὸ ἔδαφος, ὥστε ἀποτελεῖ ἐν μόνον σῶμα μετὰ τῆς ζωῆς.

— Ἡ Ζάρα δύνατόν ν' ἀπατάται.

— Ἐχει τοὺς ὀφθαλμοὺς διαπεραστικούς, ἔχει γυναικεῖαν ὀξυδέρκειαν, καὶ ἀναγινώσκει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ὠραίας δεσποίνης τῆς, ὡς οἱ σοφοὶ ἀναγινώσκουσι τὸ βιβλίον, ὅπερ ἐμελέτησαν.

— Ὁ χάν δὲν ἀπεκρίθη.

— Τὸ ὄνομά του, ὑπέλαβεν ὁ Μίραν.

— Ἐρρίκος Ἀσθων·

— Πρέπει νὰ τὸν γνωρίσω, εἶπεν ὁ Ἰνδὸς μετὰ ἤθους στυγνοῦ.

Ὁ Χάν ὠχρίασεν· ἐγνώριζε τὸν ὀρηκτικὸν χαρακτήρα τοῦ Μίραν, ὅστις, γλυκὺς ὡς περιστέρα πρὸς ὅσους ἠγάπα, ἦτο ἀγριος ὡς γῦψ πρὸς ὅσους ἐμίσει.

— Τί θέλετε νὰ πράξετε; ἠρώτησεν.

— Νὰ τὸν συντρίψω! ἀνέκραξεν ὁ νέος Ἰνδὸς ὑπεροπτικῶς, ὡς ἤθελον συντρίψει ὑπὸ τοὺς πόδας μου τὸν ὄφιν ὅστις ἤθελε μὲ δῆξει! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ ἐγὼ, δὲν δυνάμεθα ν' ἀναπνεύσωμεν τὸν αὐτὸν ἀέρα· ἡ ἀναπνοή του εἶναι δηλητηριώδης· τὸ βλέμμα του ὡς τὸ τοῦ βασιλίσκου, καὶ θέλει ξηράνει τὴν καρδίαν μου! Ὑπάρχουσι φύσεις τὸσον ἀντιπαθητικαὶ ὥστε δὲν δύνανται νὰ ζήσωσιν ὁμοῦ!

— Μίραν! εἶπεν ὁ χάν μετὰ μερίμνης καθιστώσης μᾶλλον παραδόξους τὰς πρὸς τὸν Ἐρρίκον Ἀσθωνα σχέσεις του, ἀναλογισθῆτε ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς χώραν ὅπου δὲν συγχωρεῖται νὰ κακοποιηθῇ καὶ τὸ ταπεινότερον άτομον. Οὔτε τὸ πριγκιπικὸν αἷμα τῆς μητρὸς σας, οὔτε ἡ ἀπειρος περιουσία σας δύνανται νὰ σας προφυλάξωσι τοῦ πελέκεως τῆς δικαιοσύνης, ἀν' ἐπιχειρήσετε κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ νεανίου τούτου.

Ὁ Ἰνδὸς ἐμειδίασεν· ἀπηξίου ν' ἀπαντήσῃ πρὸς ἀπειλὴν μάλιστα πλαγεῖαν.

— Δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ τὸν ἀπομακρύνετε τῆς ὁδοῦ σας;

— Πῶς;

— Ἀναγκάζων αὐτόν ν' ἀναχωρήσῃ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Μίραν ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πρὶν ἀπαντήσῃ.

— Ἴσως, εἶπεν, ἀρκεῖ νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἑλλεν.

— Ἐχεις τὰ μέσα;

— Ἐὰν ἤθελον τὸν ἀποστελεῖ εἰς τὰς Ἰνδίας;

— Ναί.

— Πῶς;

— Πρίγκηψ, εἶπεν ὁ χάν ὀρθωθεὶς καθ' ὅλον τὸ ὕψος του καὶ προσβλέπων αὐτόν σταθερῶς κατὰ πρόσωπον, σὰς γνωρίζω ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας σας· ἔσχον τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Ρεκούμ, τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πατρὸς σας καθὼς καὶ τὴν ἐδικήν σας.

— Εἶναι ἀληθές.

— Σὰς ἠπάτησα ποτέ;

— Οὐδέποτε.

— Τότε λοιπὸν ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Μὴ ζητῆτε νὰ μάθῃτε τὰ μέσα δι' ὧν ἐνεργῶ. Δὲν τολμῶ νὰ τὰ φανερώσω, οὔτε εἰς ὑμᾶς. Παρὰ χωρήσετε μου δέκα μόνον ἡμέρας, καὶ ἀν μετὰ τὴν λήξιν αὐτῶν, δὲν δυνηθῶ νὰ ἀπομακρύνω τῆς Ἀγγλίας τὸ ἀντικείμενον τῆς ματαίας ζηλοτυπίας σας, δὲν θέλω παρέμβῃ πλέον ὡς μάντης κακῶν μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῶν προθέσεών σας.

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Μίραν ἀρκετὰ ψυχρῶς, ἐκπληρώσατε τὴν ὑπόσχεσίν σας, καὶ ἀδιαφορῶ ὡς πρὸς τὰ μέσα, ἅτινα θέλετε μετέλθει. Ἄν ἀποτύχητε, θέλω ἀναλάβει ἐγὼ τὴν διεύθυνσιν τῆς ὑποθέσεως· διότι αἰσθάνομαι ὅτι ὁ αὐτὸς τόπος δὲν δύναται νὰ τρέφῃ τὸν ἐραστήν τῆς Ἑλλεν καὶ ἐμέ.

Εἰπὼν ταῦτα ὁ θερμὸς καὶ ὑπερόπτικος νεανίας ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἵνα προετοιμασθῇ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν, ἣν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν λόρδον Ἰαρμούθ.

Ὁ δὲ χάν, ὡς ἔμεινε μόνος, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν προσκεφαλαίων, ἐφ' ὧν ἐκάθετο πρὸ μικροῦ ὁ υἱὸς τῆς Ρεκούμ, μετ' ἤθους ἀνθρώπου βεβαρυμένου ὑπὸ μεγάλης δυστυχίας. Ἐκτύπησε τὸ ὑψηλὸν καὶ ἔρρυτιδωμένον μέτωπόν του διὰ τῆς χειρὸς.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, πόσον αἰ βουλαί σου εἶναι ἀπόκρυφοι! θέτωμεν τὰς θαλάσσας καὶ τὰ ἔτη μεταξὺ ἡμῶν, καὶ ἐν τούτοις θέλωμεν δώσει δίκην τοῦ ἔγκλημάτος μας ἐπὶ τέλους. Ἐὰν ἀποφύγωμεν αὐτὸ ἐφ' ὅλης ζωῆς, μᾶς παρακάλου-

θαί ἀκόμη ἐντὸς τοῦ τάφου. Ταλαίπωρος αὐτὸς ὁ ἀκακος νέος! προτιμώτερον ἢ τὸ νὰ συναντήσῃ μανιώδη τινὰ τέχνην ἢ τὸν Μίραν αὐτόν. Ὑποσχέθη νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ τῆς ὁδοῦ του. Εἶθε ὁ οὐρανός, ὅστις μοι ἐνέπνευσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, νὰ μοι παρέξῃ καὶ τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως.

Ἐνῶ εὐρίσκετο σύγνον μελετῶν ταῦτα, ἡ αὐλαία ὑψώθη καὶ ὁ νέος Ἰνδός, ὃν ὁ χάν εὔρε μετὰ τοῦ φραστοῦ τῆς Ἑλλεν ὅτε ἦλθεν, ἐνεφανίσθη.

Ὁ χάν προσέβλεψεν αὐτόν.

— Ὁ Μίραν ἄραξ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἴδῃ, εἶπεν ὁ νεανίας. Πρέπει νὰ τὸν συνοδεύσητε εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου πορεύεται.

Αἱ αἰθούσαι τοῦ λόρδου Ἰαρμοῦθ ἦσαν ἀπλῆτως φωτισμέναι καὶ μεστὰι προσκεκλημένων. Εὐρίσκονται ἐν αὐταῖς ὅ,τι ἐξοχὸν ὑπῆρχεν ἐν τῷ κενотρόπῳ κόσμῳ ἐκ τῆς καταγωγῆς, τοῦ πλοῦτου καὶ τοῦ πνεύματος· διότι ὁ εὐγενὴς λόρδος ἦτο ἐκ τῶν ἀσημάντων ἐκείνων ὄντων, τὰ ὅποια ἐπιδεικνύονται διὰ τῆς λάμπσεως τῶν ἄλλων.

Ὁ δούξ τῆς Ἰόρκης, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ οἰκοδοστοῦ, περιήρχετο τὰς αἰθούσας, ὅτε συνήντησαν τὸν Μίραν καὶ τὸν χάν. Ὁ πῶτος συνεζήτη ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς Ἰνδίας μετὰ τινος μέλους τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας.

— Τίς εἶναι ὁ Ἰνδός οὗτος, ὅστις ἔχει τόσῳ διακεκριμένον ἦθος; ἠρώτησεν ἡ αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης.

— Εἶναι ὁ υἱὸς τῆς Ρεγκούμ τοῦ Κουγλόρ.

— Ἰκούσα νὰ ὀμιλῶσι δι' αὐτόν· παρουσιάσατέ μοι αὐτόν.

Ὁ λόρδος Ἰαρμοῦθ ἐνευσεν εἰς τὸν Μίραν Ἄφαξ, ὅστις ἐπροχώρησε πρὸς αὐτούς. Ἐκ τοῦ σεβασμοῦ δὲ μεθ' οὗ πᾶσαι αἱ ἐξοχότητες παρεμέριζον ἐνώπιον τοῦ εὐσάρχου ἀνδρός, ὅστις ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ λόρδου, κατενόησεν ὅτι δὲν ἦτο ὑποκειμένον μετρίως ἀξίας.

— Τίς εἶναι οὗτος; ἠρώτησε τὸν χάν.

— Ὁ ἀδελφός τοῦ Βασιλέως καὶ ὁ πλησιέστερος διάδοχος τοῦ θρόνου ἀπεκρίθη οὗτος χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ὁ νέος Ἰνδός, ὅτε ὁ λόρδος παρουσίασεν αὐτόν εἰς τὸν δούκα, τόσον ἐπιχαρίτως ἐχαιρέτησεν αὐτόν καὶ μετὰ τόσης ἐτοιμότητος πνεύματος, ὥστε ἡ αὐτοῦ Βασιλικὴ Ἐξοχότης κατεθέληθη.

Ἐπαρουσιάσθητε εἰς τὴν αὐλαίαν· ἠρώτησεν ὁ πρίγκιψ.

— Ὁχι ἀκόμη, Ὑψηλότης.

— Ὁ Ἰαρμοῦθ θέλει σὰς παρουσιάσει.

— Ὁ Μίραν ὑπεκλίθη.

— Καὶ τί σὰς ἐπροξένησε μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν ἐν Ἀγγλίᾳ; προσέθηκε ὁ δούξ: ἡ καλλονὴ τῶν γυναικῶν, ἡ χάρις αὐτῶν ἐλευθερίαν τῶν τρόπων των, ἡ τόσον διάφορος τοῦ ἀνατολικοῦ περιορισμοῦ, ἢ μᾶλλον ἡ ἐλευθερία τῆς νομοθεσίας μας;

— Οὔτε τὸ ἐν αὐτῷ τὸ ἄλλο, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας, ἀν καὶ ἀμφότερα εἶναι ἀξιωματώτα καὶ δὲν δύνανται νὰ μὴ προξενήσωσιν ἐντύπωσιν εἰς ξένον. Ἄλλ' ὅτι θαυμάζω μᾶλλον ἐν Ἀγγλίᾳ, προσέθηκε μετὰ βαθείας ὑποκλίσεως, εἶναι ἡ χάρις αὐτῶν φιλοπροσηγορία τῶν πριγκίπων τῆς.

Ὁ δούξ ἐμειδίασεν· Ὅσον συνειδημένος καὶ ἀν ἦτο ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν γλώσσαν τῆς κολακείας, δὲν εἶχεν ἐτι ἀμβλυθῆ τὸ οὖς του.

— Πρέπει νὰ τὸν ἴδωμεν εἰς Κάρλτον-Χάους, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν λόρδον Ἰαρμοῦθ. Ὁ Γεώργιος θέλει καταθελεθῆ ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ λόρδος Ἰαρμοῦθ ἐμειδίασεν.

— Εἶναι πλούσιος; προσέθηκε ἡ Α. Ὑψηλότης.

— Ὑπερπλούτος.

— Καὶ ἀγαπᾷ τὸ παιγνίδιον;

— Μανιακῶς νομίζω δὲ μάλιστα ὅτι ὁ συνταγματάρχης Μομβράυ ἐξέριψεν ἤδη ἐπ' αὐτοῦ τοὺς δυνάεις του.

Ὁ δούξ τῆς Ἰόρκης ἐμειδίασε καὶ μετέβη ἀλλαχοῦ· ἡ εὐνοϊκὴ γνώμη, ἣν δημοσίᾳ ἐξέφρασε περὶ τοῦ Μίραν ἦρκεσε νὰ καταστήσῃ αὐτόν περιβλεπτόν· αἱ ὠραῖαι γυναῖκες καὶ οἱ ῥαδιοῦργοι ἐσπευσαν νὰ παρρησιασθῶσιν εἰς αὐτόν.

Ἰνα ἀποφύγῃ τὸ πλῆθος, ἀπεσύρθη εἰς μικρὸν τι δωμάτιον μετὰ τοῦ συνταγματάρχου Μομβράυ Δένειχε λησμονησέν τὴν συμβουλήν τοῦ χάν: τοῦ νὰ προσέξῃ ὅτε ἤθελε παίξῃ μετὰ τοῦ θείου τῆς Ἑλλεν, ἀλλὰ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ μὴ δευχθῆ ὅτι ἀνεκάλυψε τὸν δόλον ἢ ἐπὶ παραναίᾳ μαρτύρων.

Κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ συνταγματάρχης ἐπρότεινε νὰ παίξωσιν.

— Ἐπειδὴ εἶχον τὴν τύχην τόσον εὐ-

νοῦν προχθὲς ἐπιθυμῶ νὰ μοι ἀνταποδώσῃτε τὰ ἴσα, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

Τὴν περίστασιν ταύτην ἐπιθυμῶν καὶ ὁ Μίραν ἐδέχθη τὴν πρότασιν πάραυτα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παιγνιδίου, ἐνῶ ἐκρυπτε τὴν μεγαλειτέραν ἐπαγρύπνησιν ὑπὸ προσπεποιημένην ἀδιαφορίαν, παρετήρησεν ὅτι ὁ Μομβράυ ἤλλαξεν ἐπίδειξίως τοὺς κύβους. Δυστυχῶς ἦσαν τότε μόνοι.

Τὸ παιγνίδιον ἦτο διαρκῶς ὑπὲρ τοῦ συνταγματάρχου. Τὸ κέρδος του εἶχε φθάσει εἰς μέγα ποσόν· ἔκειντο παρ' αὐτῷ σωρὸς χρυσοῦ καὶ τραπεζητικῶν γραμματίων. Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσήλθεν ὁ λόρδος Ἰαρμοῦθ.

— Ἐχετε εὐνοῦν τὴν τύχην, Μομβράυ, εἶπεν ἡ ἐξοχότης του, ρίψας ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν χρημάτων.

— Ἀρκετᾶ, μιλόρδε, ὑπέβαλεν ὁ παίκτης.

Λέγων δὲ ταῦτα ἐξέριψε τοὺς κύβους. Ὁ Μίραν, ἀφοῦ εἶπε τὸν ἀριθμόν, ἔλαβεν αὐτούς· τὸ πρόσωπον τοῦ συμπαίχτου του ἐγένετο ὠχρὸν ὡς νεκροῦ.

— Ἡ Ἐξοχότης σας λαμβάνει τὴν καλοσύνην νὰ μοι φυλάξῃ τοὺς κύβους τούτους; ἠρώτησε τὸν λόρδον ὁ Μίραν.

— Βεβαίως.

— Διότι μετὰ τοῦ συνταγματάρχου καὶ ἐμοῦ ὑπάρχει στοίχημα, ὅπερ αὔριον μόνον δύναται νὰ λυθῆ.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Ἰνδός ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ ἀνακαλυφθέντος ἀπαταιώ- νος, καὶ, χαιρετήσας τὸν εὐγενῆ γερούσια- στήν, ἀπεμακρύνθη μετ' αὐτοῦ.

Ὁ λόρδος Ἰαρμοῦθ ἐμεινεν ἀμηχανῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί ἔτρεχε· κατέπαυε δὲ τὰς ὑπονοίας αὐτοῦ ὁ φιλικὸς τρόπος μεθ' οὗ ἀπεχώρησαν ὁμοῦ.

— Τί πρέπει νὰ ὑποθέσω; ἐψιθύρισε ὁ συνταγματάρχης εἰς τὸν Μίραν ἐν ᾧ διήρχοντο ὁμοῦ τὰς αἰθούσας.

— Ὅτι ἀνεκαλύφθητε.

— Θέλετε νὰ με ὑβρίσητε.

— Δὲν ὑβρίζω ποτέ· διαβεβαιῶ, ὑπέλαβεν ὁ Μίραν, ὅτι ὁ συνταγματάρχης Μομβράυ εἶναι ἀπαταιῶν, ἀνθρωπος δυνάμενος νὰ μειδιᾷ εἰς τοὺς ἐξαπατομένους παρ' αὐτοῦ, νὰ τοὺς ἀποκαλῆ φίλους του, καὶ νὰ τοὺς κλέπτῃ... Ἀλλὰ δύνασθε νὰ μοι εἰσθε χρήσιμος, προσέθηκε

μετὰ περιφρονήσεως. Ὑπὸ τινὰ ὄρον θέλω σὰς φεισθῆ τοῦ σκανδάλου.

— Ποῖος εἶναι ὁ ὄρος; ἠρώτησεν ὁ Μομβράυ μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς.

— Αὔριον τὴν πρωίαν θέλετε τὸν μάθει. (Ἀκολουθεῖ).

MIKRON ΛΕΞΙΚΟΝ

DES BOUDOIRS.

~~~~~

(συνέχεια)

B.

Βλέμμα.—Διερμηνεύς εὐάρεστος, ἀναλαμβάνων νὰ εἴπῃ ὅ,τι τὸ στόμα δὲν τολμᾷ νὰ προφέρῃ.

Γ.

Γραμματίον.—Φαίνεται πάντοτε ἀριστούργημα πνεύματος καὶ καλλιλογίας ὅτε ἡ λέξις ἔρως εὐρίσκεται ἐν αὐτῷ.

Γλώσσα.—Ἡ γλώσσα τοῦ ἔρωτος δὲν ἔχει ἀνάγκην σπουδῆς· εἶναι ἡ αὐτὴ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Δ.

Δάκρυα.—Ὁ ἔρως ψάλλει νικητήρια, ὅτε τὰ δάκρυα μένωσιν ὡς μόνη ὑπεράσπισις τῆς ἀρετῆς.

Δάς.—Ὅτε ἡ δὰς τοῦ ἔρωτος ἀνάπτει πᾶσαι αἱ ἄλλαι σβέννυνται.

Δεσμὸς.—Τὰ δεσμὰ τοῦ ἔρωτος φθείρονται τόσον ταχέως, ὥστε δὲν βλέπει τις μετ' ὀλίγον ἢ τὰ ἴχνη αὐτῶν.

Διακοίνωσις.—Λόγος προμελετημένος πάντοτε, ἀλλὰ τὸν ὅποιον οὐδέποτε ἐκφωνεῖ τις ὅπως συνετήθη.

Διασάφησις.—Στιγμὴ τὴν ὅποιαν μεταμελεῖται τις σχεδὸν πάντοτε ὅτι προεκάλεσε.

Διαφορά.—Εὐχάριστος ὅτε εἶναι κόρη τῆς φύσεως, καὶ ἀξιωματικὸς ὅτε ὀφίλει τὴν γέννησίν τῆς εἰς τὴν τέχνην.

Δυσωπία (ἀμηχανία).—Ψευδὴς αἰδώς κακῶς ὑποκρύπτουσα τὴν ἐπιθυμίαν. (Ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Ἡ γυνὴ δὲν ἔχει ὕφος (style) καὶ διὰ τοῦτο πᾶν ὅ,τι λέγει τὸ λέγει τόσον καλῶς. Τὸ ὕφος εἶναι ἐνδυμν. Ἡ ψυχὴ εἶναι γυμνὴ ἐπὶ τοῦ στόματος ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς γυναικὸς. Ὅπως ἡ Ἀφροδίτη τοῦ λόγου ἐξέρχεται ἐκ τοῦ αἰσθήματος ἐν τῇ γυμνότητι αὐτῆς. Γεννᾶται ἀφ' ἑαυτῆς, ἐκπλήττεται διὰ τὴν γέννησίν της καὶ λατρεύεται διότι δὲν γνωρίζει ἀκόμη ὅτι ὠμίλησε. **Lamartine.**

Ἀγνοοῦμεν ὅ,τι πρέπει νὰ γνωρίζωμεν καὶ γνωρίζομεν ὅ,τι πρέπει ν' ἀγνοῶμεν. **V. Hugo**

Ἡ ἐλπίς εἶναι τὸ μόνον ἀνθος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπειρῶ αὐτοῦ Εὐσπλαγχνίᾳ ἐσυγχώρησε νὰ θάλλῃ καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ τάφου. **Alfred Melek**

Εὐτυχία! Εὐτυχία! ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς τῆς πλάσεως ὁ ἄνθρωπος σὲ ἀνεζήτησεν. Ἐκτοτε μέχρι τῆς σήμερον, μιᾶ φωνῆ, ἐνὶ στεναγμῶ σ' ἐπικαλεῖται ἡ ἀνθρωπότης. . . Σὺ δὲ, σὺ, ὡς πλάνος σκιά, ὡς φροῦδον ὄνειρον φεύγεις. . . φεύγεις πάντοτε καὶ μόνον εἰς τὰ σκότῃ καὶ τὴν ἀταραξίαν τοῦ μνήματος ἐπιφαίνεσαι. . .

Κλαίομεν μετ' ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶμεν, καὶ γελοῦμεν μετ' ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐπαύσαμεν ἤδη ν' ἀγαπῶμεν. **Ch. Paul de Kock.**

Ἐπὶ τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι ἀπατῶνται, ὥστε πολλάκις ἐκλαμβάνουσιν, ὡς ἀστέρους τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ἐπὶ τοῦ βορβόρου ἴχνη τῶν ποδῶν τῆς ὄρνιθος. **V. Hugo.**

E. * * *

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ καὶ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

Πρόβλημα.

Μία λέξις ἐκ τεσσάρων ἢ πλειοτέρων γραμμάτων συγκειμένη, ὡς ἡ λέξις γάλα π. χ. γράφεται οὕτω:

γ α λ α

α

λ

α

ἢτοι ὀριζοντίως καὶ καθέτως ν' ἀναγινώσκηται γάλα· πρόκειται δὲ νὰ συμπληρωθῇ τὸ τετράγωνον τοῦτο ὑπὸ γραμμάτων ἀποτελούντων ὀριζοντίως καὶ καθέτως λέξεις σημαντικᾶς ἐννοίας καὶ ὀρθογεγραμμένας· συμπληροῦμεν ἡμεῖς σήμερον τὴν λέξιν γάλα πρὸς κατάληψιν τῶν λεγομένων:

γ α λ α

α ν η ρ

λ η θ η

α ρ η ς

ὁ δὲ ἀναγνώστης βλέπει ὅτι καθέτως καὶ ὀριζοντίως ὑπάρχουσιν αἱ λέξεις γάλα, ἀνῆρ, λίθη, ἄμμος.

Δίδομεν λοιπὸν τὴν λέξιν θῦμα εἰς συμπλήρωσιν:

θ υ μ α

υ

μ

α

Σημ. Εἰς τὸ ἐξῆς οἱ λύοντες τοὺς γρίφους, τὰ αἰνίγματα, τὰ προβλήματα τῶν λέξεων καὶ τὰ δημοσιευθησόμενα προβλήματα τῶν σχημάτων καὶ πέμποντες τὴν λύσιν αὐτῶν εἰς ἡμᾶς θὰ δημοσιεύωνται τὰ ὀνόματά των.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ.

Τὸ τέλος τοῦ Φαντάσματος τοῦ Εσκαρρέκ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

ΑΓΓΕΛΙΑΣ.

~~~~~

Ἡ ἔθνικὴ Βιβλιοθήκη δέχεται νὰ δημοσιεύῃ εἰς τὸ ἐξώφυλλον φιλολογικᾶς Ἀγγελίας πρὸς 25 λεπτὰ τὸν στίχον.

Ἐπίσης ἀναγγέλλει καὶ πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ αὐτῇ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν.

~~~~~

Ὁ Ἀληθὴς Βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν καθαρῶν πηγῶν τῆς Γραφῆς καὶ τῆς Ἱστορίας, ὑπὸ Δ. Ι. Κομποθέκρας τιμᾶται δραχ. 1, 50.

Οἱ ἔργα τῆς Θελάσσης μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγκιὸ μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Δ. Γ. Σκαλίδου, πωλεῖται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Κ. Σοφῆ, ἀντὶ δραχμῶν 7.

Ἐγχειρίδιον τῆς Θεολογίας καὶ Μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων διὰ τὰ Γυμνάσια, συνταχθὲν μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Heinrich Wilhelm Stoll, μεταφρασθὲν δὲ ἐκ τῆς ἑκδόσεως ὑπὸ Περικλέους Ἰασιμίδου. Μετὰ 32 εἰκόνων. Τιμᾶται ἀντὶ δραχμῶν πέντε καὶ ἡμισείας.

Ἱστορία τῆς Μυθιστοριογραφίας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὑπὸ Κωνσταντίνου Ι. Δραγούμη. Τιμᾶται δραχ. 3.

~~~~~

Ἱστορία τῆς Φραγκμασωνίας, ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, συγγραφεῖσα μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ J. G. Findel, μεταφρασθεῖσα δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ E. Γάνδελ, καὶ ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

Ἡ Ἱστορία αὕτη ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη, ἕκαστον τεῦχος θὰ σύγκηται ἐκ 5 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ θὰ τιμᾶται δραχμῆς. Τὸ ὅλον βιβλίον σύγκηται ἐκ 12 τευχῶν δημοσιευθησομένων ἀνὰ ἓν κατὰ μῆνα. Συνδρομηταὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς κυρίοις Ν. Β. Νάκη καὶ Σ. Σοφῆ καὶ παρὰ τῷ Γραφείῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου ὁδοῦ Κόδρου ἀριθ. 5. Ἐν ταῖς ἑπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ παρὰ τοῖς ἐκεῖ βιβλιοπωλείοις καὶ τοῖς ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Ὅσοι ἔλαβον ἀγγελίας τῆς Ἱστορίας ταύτης παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου.

~~~~~

ΠΡΟΚΛΗΤΗΣ.

~~~~~

Οἱ προμηθεύοντες 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν ἔθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν τῶν λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς ἑπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συστάσει.

Πᾶσα προγενεστέρα εἰδοποίησις οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν.